Intrgi si vasc

Joanne Bourne

Intrigi şi vâsc

Joanna Bourne

capitolul 1

Fulgii aveau mărimea şi forma unor resturi de prăjitură fărâmiţată. O ninsoare ce nu se domolea nicicum. O ninsoare ce cădea din belşug, atât de abundentă şi de plină de zel încât în cele din urmă blocase înaintarea trăsurii ce făcea legătura între York şi Londra cu nămeţi de înălţimea unui om în toată firea. O ninsoare încăpăţânată ce nu dădea nici un semn că s-ar fi oprit.

Elinor Pennington mergea în spatele domnului Broadleigh, mai exact în spatele siluetei sale întunecate, de-a lungul potecii înguste, curăţate de zăpadă, ce dădea înspre uşa din faţă a hanului, păşind cu grijă pe gheaţa compactă şi căutându-şi consolarea în filozofii clasici. În ciuda faptului că avea multiple cunoştinţe despre Seneca şi Marcus Aurelius, nu-i veni în minte nici un citat folositor. Romanii nu avuseseră prea multe de spus despre zăpadă.

Poate că trebuia să-şi folosească banii obţinuţi într-un mod nu prea onest ca să se mute în Italia. Acolo era cald.

Hanul era construit din blocuri de piatră de culoare gri, dispuse strâns una lângă cealaltă. Părea destul de vechi ca să fi fost deja acolo pe când legiunile romane mărşăluiau de-a lungul acelui drum, plănuind să creeze un haos total în rândul picţilor[1]. Ar fi pariat că stătuse de strajă în Evul Mediu, deservindu-i pe călugări, pe curierii şi mesagerii Regelui şi respectiv pe văcarii care se îndreptau înspre sud. În această după-amiază, locul nu mai reprezenta decât fantoma unei clădiri, cu pietrele doar o idee mai închise la culoare decât zăpada ce cădea

[1] Comunitate etnică ce a trăit în centrul şi sudul Scoţiei între secolele al III-lea şi al IX-lea, implicată adesea în lupte aprige contra anglilor (n.tr.)

din abundență, cu ramele negre ale ferestrelor ce păreau să plutească în albul dominant din jur. Cineva împletise niște rămurele de ilice în jurul stâlpului de care era suspendat felinarul din fața ușii de la intrare, fapt ce amintea că nu mai erau decât trei zile până la Crăciun.

Intră în hanul numit Laughing Wench[1] împinsă de la spate de un vânt rece și dădu peste un talmeș-balmeș zgomotos.

Holul era plin de oameni supărați și de bagaje puse peste tot, la întâmplare. Una dintre cameriste, cu bonetă și șorț, urca scările încercând să contrabalanseze greutatea unui urcior. O fundă dintr-o panglică roșie decora stâlpul de susținere al unei scări în spirală.

Elinor își vârî mâinile sub mantie. Domnișoara Trimm și Jeanne Dumont, celelalte două femei din trăsură, intrară și ele în tăcere pe urmele ei.

O voce dură de bărbat se auzi pe neașteptate:

– Dați-vă la o parte din calea mea! Un gentleman într-o haină elegantă își făcu loc cu coatele de undeva din spatele ei. Trecu de ea și călcă apăsat pe zăpada de pe jos, din hol, ca să ajungă față în față cu hangiul durduliu. Acesta era un bărbat tânăr, abia dacă împlinise douăzeci de ani. Ce zi nenorocită, continuă necunoscutul. Vreau cea mai bună cameră a voastră și salonul privat. Și să te miști rapid, să nu te mocăi.

Un gentleman extrem de mândru și de exigent. Trăsurica lui cu două locuri și două roți intrase în mare grabă în curtea hanului în momentul în care poștalionul, folosit la comun de toți ceilalți, abia se descărca. Fusese cât pe ce să dea peste pasageri în timp ce, cocoțat pe capra trăsuricii, se străduia să ajungă primul la ușă. Acum se părea că nu avea nici o intenție de a sta la rând.

– Nu vă faceți griji. O să găsesc un loc pentru dumneavoastră, domnule. O să găsim un loc pentru toată lumea. Ned, du valiza aceea roșie la camera Crescent. O să punem...

[1] Frumoasa care râde

– Ce mai pierzi timpul pe-aici? Arată-mi drumul spre camera mea. Doamne păzește-mă de ditamai țara plină de idioți. Gentlemanul își scoase pălăria și o lovi cu putere în lateral, scuturând-o de zăpadă: Vreau cina devreme. Pui sau fazan, dacă aveți. Și trimite-mi niște brandy sus în cameră.

– Ei bine, cum să vă spun... Dacă aș avea o cameră, a dumneavoastră ar fi. Hangiul își întinse mâinile în mod expresiv în lături: Suntem plini ochi, după cum puteți vedea și dumneavoastră. Mai mult decât plini. Suntem ocupați până la refuz, însă o să vă găsesc eu un loc. O să stați în aceeași cameră cu domnii din poștalion. Cu pasagerii, domnule. Numai că...

– N-am de gând să-mi împart camera cu o șleahtă de bădărani dezgustători și de funcționari unsuroși.

Ușa de la intrare se deschise cu putere. Vântul pătrunzător o făcu să simtă ca și cum niște degete reci îi coborau în jos pe gât. Toată lumea se trase într-o parte, târșâindu-și picioarele ca să le facă loc celor doi servitori ai hanului ce cărau, clătinându-se pe picioare, un cufăr. De undeva din stânga ei se auziră strigăte de genul „Închideți blestemata aia de ușă".

– Ăla trebuie dus în camera Star, spuse hangiul și le făcu semn cu mâna, indicându-le încotro. La fel și gențile celorlalți domni care-au coborât din trăsură, și-anume geanta aceea neagră și cealaltă de lângă ea. Gențile doamnelor merg în față...

– Dacă în cocioaba asta murdară nu sunt destule camere, atunci poți al naibii de bine să dai gloata afară. Tânărul gentleman ținea morțiș să aibă propria sa cameră sau măcar să știe motivul pentru care nu putea să o capete. El, unul, nu dădea doi bani pe ce voia un infect de hangiu. Știi cine sunt eu? întrebă el.

– Asta chiar n-o știu, domnule. Nu v-am văzut să mai faceți popas pe la noi până acum. O să stați în camera Star, sus, la capătul scărilor, pe dreapta. Nu trebuie decât să mergeți după cufărul dumneavoastră.

Hangiul se întoarse într-o parte, menținându-și politețea imperturbabilă, ca să se ocupe de domnul

Broadleigh, un alt client pretențios. Cufărul domnului îmbrăcat elegant urca pe scări în drum spre o cameră pe care el avea să o împartă cu patru sau cinci bădărani dezgustători și funcționari unsuroși adunați laolaltă în jurul lui. O cameristă dichisită ca la carte traversă holul, aducând de la bucătărie o tavă cu boluri puse claie peste grămadă.

– E exasperant, nu-i așa? spuse tânăra franțuzoaică, Jeanne Dumont, care veni să stea lângă Elinor. Un gentleman atât de pretențios și de o asemenea importanță să călătorească fără valet!

– Am observat și eu lucrul ăsta. Ceea ce ar trebui să mă ducă cu gândul că-i plin de datorii la Londra.

Jeanne își pipăi cu grijă săculețul cu lucrul de mână, verificând dacă ustensilele de croșetat erau în siguranță, și îl vârî la subsuoară.

– La asta s-ar gândi oricine.

– Inclusiv hangiul. Nu-i prost.

Își zâmbiră reciproc. Se împrieteniseră în timpul călătoriei, ajungând să-și spună pe numele mic. Atunci când pasagerii sunt îngrămădiți într-un poștalion precum scrumbiile într-un butoiaș, ajung la o doză de intimitate în care formalismul și eticheta dispar.

Lui Elinor îi plăcea de Jeanne, care avea un simț al umorului mucalit și plin de cinism. Era foarte tânără, în mod sigur nu avea mai mult de șaisprezece ani. Făcea parte dintre numeroșii imigranți francezi, complet disperați, care veniseră în Anglia în ultimii câțiva ani, fugind de dezordinea publică și de execuțiile prin ghilotinare din țara lor. Jeanne urma să muncească în Londra, după cum îi spuse:

– Voi fi un fel de bonă, nu chiar o guvernantă instruită și pricepută la toate. Adevărul este că sunt foarte nepricepută. Nu știu nimic despre domeniul ăsta. Însă, pe de altă parte, nici copiii nu știu, așa că putem să ne străduim împreună să iasă bine.

Li se alătură și cealaltă femeie din grup, domnișoara Trimm, o cucoană înțepată, îndârjită, cu părul cărunt.

– Nu există nici un fel de salon privat, anunță ea. Ca să fiu mai precisă, există unul, însă este folosit de trei domni ca să doarmă în el. Indiferent de cât de mult aprob caracterul practic al acestui loc, deplâng și dezaprob din răsputeri lipsa decenței și a bunelor maniere. Trebuie să luăm masa în sala comună. Locul pare destul de respectabil la prima vedere. O să stăm împreună. Dădu din cap în semn de încuviințare: Acolo. Iată că ne duc bagajele sus. Ar trebui să ne spălăm înainte de cină. În orice caz, nu mai este nevoie de prezența noastră aici.

Dacă tot stabilise regulile, domnișoara Trimm îl urmă pe servitorul hanului sus pe scări, fiind totodată atentă la valiza ei.

– Mă intimidează teribil femeia aceea, spuse Jeanne. Mi se pare de-a dreptul înfricoșătoare, mă înșel cumva?

– Nu, deloc. Ar intimida până și Vântul de Nord.

– Iar azi este o zi numai bună pentru asta. Franțuzoaica își aruncă rapid privirea spre ușa hanului, care se deschisese din nou, lăsând să intre vremea rece de-afară și un tropăit de bocanci. Se opri o fracțiune de secundă, după care zise: Cred că acela este un bărbat foarte chipeș.

O, să fii atât de tânără și de lipsită de griji ca ea și totuși să te mai lase cu gura căscată un străin frumos! Din când în când, Jeanne își mai manifesta ideile pe care i le dădeau tinerețea extremă și franțuzismul. Oare cel care îi atrăsese privirea era unul dintre servitori, sau un alt călător împotmolit din cauza viscolului?

Elinor se întoarse să-l vadă pe cel care făcea obiectul admirației lui Jeanne.

Ea, una, nu i-ar fi spus chipeș. „Impresionant" era un cuvânt mai potrivit. Un bărbat înalt cu trăsături ascuțite și un păr șaten banal, care tocmai închidea ușa în urma lui. Ochii lui aveau o nuanță de cel mai profund albastru posibil. Nici nu trebuia să-i vadă ca să știe asta. Își scutură zăpada de pe umerii hainei lungi și grele și înaintă ca să treacă în revistă holul de la intrare ca și cum ar fi fost proprietarul stabilimentului și ar fi făcut

una dintre inspecțiile periodice. Își mută privirea de la o față la alta, atent și scrutător, până când ajunse și se concentră asupra ei.

Inima îi bătu cu putere în piept. Ar fi jurat că fiecare sunet din sala hanului fusese redus la tăcere. Cu toate acestea, Elinor nu-și feri privirea. Nimeni și nimic n-ar fi putut-o convinge să facă asta.

Poate că în expresia lui curtenitoare apăruse treptat-treptat un strop de emoție. Oare era triumf? Ușurare? Nu conta. Tipul părea un maestru al disimulării.

Interesul lui se diminuă și își mută privirea foarte încet, trecând mai departe și cercetând încăperea de jur împrejur. Ea își dădu seama de acest lucru abia o secundă mai târziu.

- Nu-i un lucru rău s-avem un bărbat chipeș la care să ne uităm în timp ce ne luăm micul dejun, opină Jeanne. Mă obosește peste măsură peisajul mohorât și sinistru al acestei provincii. Pe deasupra, tovarășii noștri de călătorie nu-s prea plăcuți? Mă întreb cine este acest domn.

- N-o să știm niciodată asta. Nu mai așteptă ca Jack să-și scoată mănușile, să-și dea jos pălăria și să se apropie cu calm ca s-o înfrunte, ci anunță: Mă duc sus.

Pe fundal, filfizonul cel tânăr și înfumurat continuă:

- Sunt domnul Rossiter, nepotul lordului Brampten. Aș putea cumpăra cocina asta mică și sordidă numită han și nici măcar n-aș băga de seamă cât a costat. Îți dai seama? O să fac rost de numele tău, amice. O să vedem noi dacă...

Probabil că și în provinciile romane, în urmă cu două mii de ani, existau același gen de filfizoni imbecili și respectiv același gen de hangii la fel de imperturbabili. Și probabil un tânăr poet. Acesta avea să fie sărac, precum studentul cu haine zdrențuite care călătorise afară, nepermițându-și să ocupe un loc înăuntru, pe toată durata drumului cu destinația Londra. Și undeva ar mai fi fost și o tânără soție implicată în toate acestea. În timp ce urcă scările, începu să rescrie în minte, în limba latină, schimbul de replici dintre domnul Rossiter și hangiu.

capitolul 2

Zăpada cădea întruna și în visul ei. Era un vis adânc, neclar și confuz în care simțea că încă se mișcă. Se tot legăna încoace și încolo și tot urca și cobora în hurducăitul unei trăsuri, iar ceilalți pasageri erau niște animale ce purtau niște haine lungi și bonete. Se tot schimbau, transformându-se din câine în lup. Din lup în urs. Din urs în leopard. Afară, peisajul era compus din grămezi imense de panglici și dantelă belgiană.

Pe locul de lângă ea, leopardul se transformase în vulpe, croșetând o eșarfă lungă multicoloră, ținând andrelele cu labele ei roșii, curate și îngrijite.

- Spui tot felul de minciuni, susură vulpea în latină. Admir chestia asta.

Avea un accent franțuzesc.

Barza vorbi și ea, cu vocea domnișoarei Trimm:

- Locul pare destul de respectabil la prima vedere, însă nu poți avea încredere în nimeni.

În vis, intervenția ei păru ceva extrem de rațional din perspectiva unei berze.

În vis, părul lui Elinor se răsucea haotic în jurul ei ca și cum ar fi fost suflat de vânt. Părul ei galben ca spicul de grâu, ușor spălăcit, crescuse și crescuse până când ajunsese ca o perdea în spatele căreia se putea ascunde. Trebui să-l dea la o parte cu mâinile ca să vadă:

- Nugator spune minciuni. Nu-s eu aia. Nu contează.

Vulpea râse, începând să se transforme. Era deja pe jumătate pisică. Acum avea botul și mustățile unei pisici.

- Eu sunt cel care spune ce contează.

Ursul de pe bancheta din față întinse o ditamai laba îmblănită înspre partea opusă a trăsurii. Astfel îi acoperi fața, iar ea nu mai putu să respire.

Se trezi din vis, căzând pe spate cu o bufnitură surdă, cu trupul rece și tremurând, revenind la realitate și la noaptea din jur.

O mână îi acoperea gura. Un corp, greu ca plumbul, o ținea țintuită pe pat, înăbușind-o între pături atât de tare, încât nu putea să-i slăbească deloc strânsoarea.

Nu putu să-și elibereze nici mâinile pentru a-și folosi unghiile pe post de gheare, ca să îl zgârie. Strânsoarea era extrem de puternică, bărbătească, greoaie și imposibil de combătut, și venea parcă din toate părțile.

Bărbatul îi bolborosi la ureche:

– Eu sunt, fir-ar să fie. Sunt Jack. Nu te mișca și ascultă-mă!

Focul se făcuse mic de tot și avea tente portocalii. Văzu imaginea asta reflectându-se în ochii lui.

Trecuseră doi ani de când se atinseseră ultima oară, însă trupul ei își amintea bine cum fusese. Se potoli și rămase nemișcată.

Bârnele vechiului han scârțâiră și gemură precum coca unei corăbii în larg. Afară, vântul se învârtoșa și urla, împingând geamul de la fereastră. Sunetul ce se auzea de sus de pe coș era un șuierat intermitent și pătrunzător. În patul mare din colț, domnișoara Trimm sforăia fără milă. Franțuzoaica dormea fără nici un zgomot în patul cu rotile.

– Acum știi cine sunt, spuse Jack. O să-ți ții gura?

Ea încuviință dând din cap. O, da, îl știa prea bine, el avea întru totul dreptate.

Mâna lui se retrase, însă el nu se clinti. Rămase pe loc, acoperind-o cu greutatea lui, uitându-se în jos. Avea aceeași ochi duri, aceeași privire sfredelitoare. Chiar și când fusese îndrăgostită de el, văzuse mereu duritatea din ochii lui și se întrebase de unde venea.

Când fu pe deplin mulțumit de promisiunea ei de a tăcea, îi făcu semn cu capul în direcția ușii, o singură dată, și apoi îi dădu drumul. Fără să facă vreun zgomot, se dădu la o parte de pe ea și dispăru în întunericul de pe hol.

Elinor nu zăbovi să se îmbrace. Ușa era una simplă, ca de hambar, care nu mai putea fi încuiată la loc. Își luă halatul de lână din locul în care îl lăsase, pe tăblia de la picioarele patului, își puse papucii ținuți la cald chiar lângă foc și îl urmă. Dușumeaua era rece ca gheața. Putea să simtă asta prin tălpile încălțărilor. Holul era mai întunecat decât camera. La capătul lui, fereastra era un pătrat gri luminat. Hangiul lăsase un felinar să ardă la geamul din față al hanului, astfel că o luminiță răzbătea cu greu până la etaj prin zăpada de-afară.

În bezna din jur, lui Jack nu i se vedea nici măcar conturul. Într-un fel sau altul se contopise cu acesta.

– Probabil te antrenezi să te ascunzi în întuneric, spuse ea.

– În mod constant.

Nu-și putea da seama de unde începea propriu-zis persoana și unde se termina întunericul. Nici măcar nu-l auzea respirând. Se ghidă după locul de unde-i auzise vocea, iar mâna ei întinsă atinse ceva moale. Găsi o mânecă, apoi partea din față a hainei lui. Mâna lui, când veni să o acopere pe a ei, era caldă.

Elinor se trase înapoi:

– Cum de m-ai găsit?

– I-am pus cameristei o întrebare nevinovată legată de cine anume doarme aici peste noapte. Cred că ți-ar face plăcere să afli ce a spus, anume că ești o doamnă respectabilă și c-aș face bine să nu încerc să-ți fac avansuri. Nu i-am spus că știu...

Tânăra femeie își închise mâna, iar pumnul strâns o porni spre el, ca să-l lovească cu putere. Fusese un impuls, total nepremeditat.

Nu fu suficient de rapidă. Pumnul ei se opri în palma mâinii lui, nu în pântece. Jack îi pară lovitura înainte să fie atins. Mâna lui se închise în jurul pumnului ei și o ținu așa.

– Asta-i ceva nou, observă el. Era o vreme în care n-ai fi lovit un bărbat. Te-ai schimbat.

Părea complet calm. Preocupat și totodată circumspect.

– Nu mai sunt așa naivă și nu mai am deloc încredere în cineva. Ai făcut din mine o persoană foarte, foarte înțeleaptă. O să te întreb încă o dată, cum de m-ai găsit?

– Prin compania de transport. Apari pe lista lor ca pasageră.

– Poftim?

– La York, în urmă cu șase zile, mi-am trimis oamenii să se uite la numele tuturor celor care și-au făcut rezervare spre Londra. Iar tu erai pe listă. Elinor Pennington.

Îl simți mișcându-se. Chiar și știind exact unde anume era, nu putea să-l vadă.

– Ce-ai făcut, Elinor? În ce te-ai mai băgat?

Dintre toate lucrurile posibile din lume, la ăsta nu se așteptase. Jack, urmărind-o până în pânzele albe, mânat de suspiciune. Un fior puternic o făcu să se cutremure. Halatul era suficient de călduros pentru camerele ei confortabile de la Londra, însă acolo, în provincie, nu era deloc potrivit pentru sfârșitul lunii decembrie.

– Nici măcar nu știu despre ce vorbești. Mă duc să mă bag la loc în pat. Și nu te mai furișa la mine-n cameră.

El își mișcă umărul lipindu-l de al ei. O apucă de încheietura mâinii și nu-i mai dădu drumul.

– Eram atât de sigur că nu ești implicată. M-am înșelat? Ai făcut tot timpul parte din afacerea aia, lucrând împreună cu unchiul tău? Nu-i dădu șansa să răspundă: Nu putem să vorbim aici. Vino jos, la parter.

– Dă-mi un singur motiv ca să te însoțesc.

– Nu poți să țipi la mine aici.

O, dar era al naibii de sigur de sine! Știa, pur și simplu știa asta, fiindcă îi zâmbea.

– În regulă.

Elinor își răsuci mâna și o eliberă din strânsoarea lui – el nu o împiedică – și o luă înainte, pășind maiestuos, plimbându-și în treacăt dosul degetelor de-a lungul zidului ca să-și croiască drumul prin întuneric. Se poticni puțin la prima treaptă. Se împletici din nou când ajunse pe palierul dintre scări, unde se îmbinau și își schimbau complet direcția. Ignoră mâna lui Jack de pe brațul ei. Nu avea nevoie ca el să o ajute.

La parter era o lumină, o dâră lungă ieșită pe sub ușa camerei comune. Din câte se părea, într-acolo se îndreptau. Jack o ocoli și îi deschise ușa:

– Intră aici.

Înăuntru nu era o diferență prea mare față de frigul de-afară. Parcurse de la un cap la celălalt o cameră lungă, îngustă, văruită în alb, mirosind greu a fum și a bere, un miros pregnant de vechi și totodată de nou. Tavanul jos era traversat dintr-o parte în alta de grinzi negre din stejar. În capătul opus, unde focul încă mai mocnea în șemineu, Jack îngenunche să pună niște bucăți de turbă în cenușă, deasupra cărbunilor încă aprinși. Nu se uită în sus în momentul în care ea se apropie, ci pur și simplu continuă să se ocupe de foc. Îi spuse peste umăr:

– Te-am căutat, Elinor. Nu există cotlon în regatul ăsta în care să nu fi avut un om care să te caute până și-n tufișuri.

– Am fost la Londra.

– Unde, într-adevăr, sunt mai puține tufișuri. Asta explică totul. Rearanjă bucățile de turbă pe flăcările care pâlpâiau și urcau ușor, folosindu-și degetele ca și cum focul n-ar fi îndrăznit să-l ardă. Te-am căutat și în Londra.

– E ditamai orașul.

Iar el nu s-ar fi gândit să o caute pe Elinor Pennington în cocioabele din mahalaua Whitechapel.

Căldura o atrase spre foc. Poate că și șansa de a sta de vorbă cu Jack o atrăgea în aceeași măsură. Se apropie de pietrele șemineului și își înfășură brațele în jurul trupului. Frigul parcă venea din toate direcțiile.

– Am petrecut ore întregi reflectând la ce să-ți spun dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată.

– Eu, unul, nu aveam de ce să reflectez prea mult. Poate că o să discutăm pe tema asta.

Jack se ridică în picioare. Nu se schimbase deloc în cei doi ani. Era un bărbat solid, musculos, cu umeri lați și șolduri înguste. Încă mai umbla cu părul puțin cam lung, ca și cum nu s-ar fi deranjat să-l îngrijească. Bărbia, maxilarul și fruntea lată erau conturate de niște linii bine definite. Avea o față inteligentă, de pustnic. Când îl cunoscuse la Oxford se dăduse drept o persoană educată, venită la studii.

Își scoase haina și i-o puse peste umeri înainte ca ea să își dea seama ce avea de gând să facă.

– Pune asta pe tine.

Era din lână gri-închis, caldă pe dinăuntru. Jack radiase întotdeauna căldură ca un cuptor.

- N-o vreau.

El puse un bocanc pe coşul de fier de lângă şemineu şi se uită încruntat la foc:

- Chiar mă amuzi. Eşti mult mai elocventă când nu-ţi clănţăne dinţii.

Elinor nu voia să accepte nici măcar acest mic gest de bunăvoinţă din partea lui. Însă nu-şi urmă primul impuls, de a lăsa haina să-i alunece de pe umeri şi să cadă pe podea. Ar fi fost un gest prea prostesc şi melodramatic. La urma urmei, chiar era o noapte teribil de rece. Cineva trebuia să se folosească de haina bună şi groasă, iar Jack nu avea de gând să o facă. El ştia că era prea sensibilă ca să îngăduie o asemenea irosire. Era un maestru în manipularea oamenilor. Chiar şi când fusese îndrăgostită de el, asta o enervase cel mai tare.

- Ai fugit de mine la Oxford. Rostea cuvintele parcă stâlcindu-le, pronunţându-le sacadat, în calupuri mici, scuipate cu furie, urmărind parcă un tipar. Ţi-am spus să rămâi acolo. Ţi-am spus c-o să mă întorc şi o să-ţi explic.

- Am o întreagă colecţie de minciuni spuse de dumneata, domnule Tyler. Una imensă. E mai mult decât suficient, mulţumesc.

Sarcasmul ei era domolit de prudenţă. Jack se dezbrăcase şi rămăsese într-o cămaşă cu mânecă scurtă şi vestă. Probabil că acum îngheţa. Bună treabă.

O privi pieziş:

- După tot ce-am făcut împreună, n-ai mai putut să aştepţi încă trei zile ca să auzi ce aveam de spus...

- Urma să-mi spui că eşti spion în slujba guvernului. Mi-ai fi explicat că te-ai folosit de mine ca să-ţi netezeşti calea şi să ajungi mai uşor la unchiul meu. Aveai să-mi spui cât de important era să faci asta. Poate că aveai să-mi mulţumeşti pentru că te-am ajutat.

Asta îl făcu să tacă timp de trei secunde. Rămase fixând-o cu o privire aspră.

- Unchiul tău a fost nucleul celei mai vicioase celule de spioni francezi pe care am văzut-o vreodată. Poate că el era inofensiv, însă ei nu erau. Mă ocupam de acest grup, unii dintre ei erau înarmaţi, atunci când ai plecat. Ţi-am spus: „Dă-mi o zi sau două". Şi-am mai spus: „O să-ţi explic fiecare nenorocit de detaliu pe care vei vrea să-l ştii".

- Ai venit să-l arestezi pe unchiul meu. Dacă n-ar fi fugit, l-ai fi târât fără menajamente la spânzurătoare.

- Nu fi ridicolă. Se îndepărtă de şemineu şi începu să patruleze grăbit, înainte şi înapoi, prin spatele ei: Noi nu omorâm oameni pentru că au făcut o alegere idioată din punct de vedere politic. Lăsăm asta pe seama francezilor, s-o facă ei. Crezi că guvernul vrea ca cel mai respectat latinist din Anglia să fie azvârlit într-o închisoare londoneză, unde să scrie pamflete politice şi scrisori celor de la *The Times?* Trimiterea lui în Franţa a fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

- Aha!

- Cine crezi că l-a avertizat? Eu l-am trimis pe băiatul ăla să-l scoată de la Oxford. Cum crezi c-a traversat Canalul Mânecii un idiot ca unchiu-tău, în mijlocul unui război? Se opri în spatele ei şi continuă: Când ai dispărut, am crezut că te-ai dus după el la Paris. Mi-am imaginat că eşti singură, încercând să ajungi şi tu în Franţa în toiul luptelor.

Ea îşi împletise părul pentru noapte, aşa că îi atârna în faţă, în două cozi lungi de păr parcă incolor. Îşi vârî cosiţele sub haina groasă şi spuse:

- Unchiul meu n-a vrut să-l însoţesc. Părerile mele politice nu-s cu nimic ieşite din comun, înţelegi. Mi-a explicat că la momentul respectiv eram ca o povară pentru el.

Unchiul îi golise contul. Îi luase toţi banii de administrare a casei. Şi banii de chirie. Până şi mărunţişul din geantă. Proprietăreasa o dăduse afară din casă în după-amiaza aceea. Fusese o zi foarte grea.

- Ar fi trebuit să aştepţi, o mustră Jack. Ar fi trebuit să ai încredere că o să am grijă de tine.

– Oricât ar părea de curios, nu te-am crezut.

Focul scoase un fâsâit în timp ce aburul ieşi în forţă afară din şemineu. Fumul tremurător formă nişte norişori gri, învăluind muchiile ascuţite ale bucăţilor de turbă înainte ca tirajul creat de curentul de aer să-l ridice şi să-l ducă în sus pe coş.

Amintirile erau la fel de inconsistente şi de iluzorii precum valul acela de fum. Jack Tyler nu avea să o facă din nou să sufere. Acel Jack Tyler în care ea crezuse nu mai exista.

Îşi ridică privirea şi văzu că o scruta fără să clipească. Făcuse o greşeală când se gândise că el nu se schimbase. Trăsăturile evidenţiate de lumina focului erau la fel, însă el renunţase la masca aceea întipărită pe faţă, de care acum nu mai avea nevoie. Vocea îi suna pe alocuri mai dur.

La Oxford, Jack Tyler fusese rezervat, ba chiar timid. Fusese atât de fascinant şi fermecător... Elinor nu avea să se mai poată încrede niciodată în acea putere de atracţie.

Bărbatul acesta părea la fel de nemilos şi de dur ca un teren arid de la ţară.

– Cum de-ai supravieţuit? întrebă el. Doar ai fost singură. Ştiu că unchiul tău ţi-a luat şi ultimul bănuţ din moştenire când a fugit în Franţa. Acum văd că îţi merge bine, eşti îmbrăcată elegant şi călătoreşti extrem de confortabil. Cine plăteşte pentru toate astea?

Ar fi putut să râdă la auzul întrebării. Nu mai era fata pe care el o minţise atât de uşor. Acum avea de-a face cu o femeie trecută prin viaţă. Jack nici măcar nu avea să ştie cum îşi câştiga ea existenţa.

– Plătesc cu banii mei.

– Asta făceai acolo, în nord?

În aceste cuvinte exista o doză de tensiune care nu se potrivea deloc cu întrebarea simplă. Ea simţi brusc o senzaţie de teamă, de incertitudine.

– Am avut o afacere acolo.

– Ce anume?

– Propria mea afacere. Nu-i treaba ta.

– Nu sunt duşmanul tău, Elinor.

Deodată, haina strâns înfăşurată în jurul ei îi lăsă impresia că ar fi fost luată în braţe de Jack. Amintirile o năpădiră şi îi cuprinseră întreg trupul. Fusese atât de uşor să se cuibărească la pieptul lui. Atât de firesc. Îşi aminti cum îi simţea forţa prin cămaşa de pânză. Îşi aminti cum îşi freca obrazul de mâna lui în timp ce el o mângâia şi se lungeau împreună pe câmpurile de lângă Oxford.

Blestemat să fie că mânjise până şi acest vis frumos, singura imagine plăcută pe care o mai păstrase ea de pe urma eşecului lor comun.

– Doar nu m-ai trezit şi m-ai dat jos dintr-un pat cald doar ca să mă întrebi de ce m-am dus la York. Ce vrei?

Strânse din umeri, iar haina lui Jack parcă o mângâie pe ambele părţi ale corpului, ca o promisiune de căldură şi protecţie. Până şi hainele lui minţeau.

– Tu n-ai de gând să-ţi ceri scuze. Eu n-am de gând să te iert. Oare ce-ai mai avea să-mi spui după atâta timp?

Jack se apropie dintr-o singură mişcare lină, micşorând vizibil spaţiul dintre ei. Îşi întinse degetele ca să-i întoarcă faţa spre el, în lumina focului.

– Willen Castle. Lord MacClaren. Lista.

– Nu înţeleg.

Agitaţia îi invadă tot corpul pentru un moment ce se prelungi extrem de mult. Expresia feţei lui rămase un timp imobilă, după care ceva se schimbă subtil.

– Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine. Ochii tăi sunt clari ca sticla.

– După tot acest timp, am rămas tot o proastă, mă citeşti ca pe o carte deschisă. Mulţumesc.

El avea pe deget un inel masiv de aur cu pecete. Nu avusese aşa ceva la Oxford. Când ridică mâna şi îi rearanjă nişte şuviţe rebele care îi căzuseră pe frunte, o lumină roşietică se plimbă de-a lungul bijuteriei. Palma lui era caldă şi uscată acolo unde îi atinsese pielea. Aurul, în schimb, era rece ca gheaţa.

– Nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de uşurat, *Amica*.

– Nu-mi mai spune așa. *Amica* însemna prietenă în latină. Să-l audă folosind acest apelativ era de nesuportat. Nu te mai preface că încă am mai fi prieteni.

– Cu toate astea, suntem, indiferent ce ți-am făcut. Mângâindu-i părul, Jack urmă: Ești făcută dintr-un amestec de loialitate și devotament. Știai? Nu poți să oprești asta ca și cum ai opri un robinet, când vrei tu. Am nevoie de ajutorul tău.

– Nu, replică ea trăgându-și ușor capul de sub atingerea lui.

– Lasă-mă să-ți spun de ce sunt aici. Există un mesaj codificat. Știm că în momentul de față se îndreaptă spre sud, ascuns într-o carte sau într-un document. Și-o să fie un lung șir de numere sau litere. Trebuie neapărat să-l interceptez. Cum nu obținu nici o reacție, el continuă: I-am tot urmărit pe agenții francezi de-a lungul și de-a latul întregului Yorkshire. Există un grup la Paris care crede că noi, în Anglia, suntem în pragul unei revoluții. Ei sunt siguri că dacă debarcă pe țărm o forță de invazie, provincia se va revolta și va porni să mărșăluiască spre Londra.

– Și prințul Stuart a crezut la fel. Și s-a înșelat.

– I-am arestat pe majoritatea francezilor, însă ei au făcut o listă de simpatizanți din nord... și de oameni pe care au crezut că pot să-i convingă. Oameni nevinovați și vinovați, plus un număr de persoane aflate undeva la mijloc. Noi știm că lista a părăsit York-ul pe data de șaisprezece, în poștalionul cu destinația Londra.

Poștalionul ei.

– Și-ai crezut că-i la mine!

Durerea deveni și mai acută.

– Încetează cu asta, îi ceru el bătând-o nerăbdător pe umăr. Ți-am văzut numele. Am călărit trei zile fără întrerupere ca să dau de tine.

– Deci crezi că sunt o trădătoare, că lucrez pentru francezi.

– Nici un moment. Nici măcar o amărâtă de secundă. Însă a trebuit să dau de tine.

Părea extrem de obosit. Din nenumărate motive.

Elinor și-l imagină, cu gulerul hainei ridicat, aplecându-se în bătaia vântului ca să se ferească de furtuna ce se înrăutățea tot mai mult. Drumul de la York până acolo era foarte lung și foarte solicitant, chiar și pe vreme bună.

El șopti:

– Mi-a fost teamă că vreunul dintre nemernicii ăia de francezi, prieteni ai unchiului tău, te-a rugat să-l ajuți cu un comision, ceva mărunt. Un comision total inofensiv, cum ar fi ducerea unei scrisori. Tu i-ai fi dat-o invariabil unui alt agent francez care n-ar fi avut nici un motiv să te lase în viață.

– Deci crezi că sunt proastă, făcută grămadă.

– Cred că ești înspăimântător de inteligentă. Mințindu-te, am rămas fără rezervele mele, de altfel considerabile, de vicleșuguri, iar asta era pe vremea când aveai doar nouăsprezece ani. Nici nu vreau să mă gândesc cam cum ar fi acum. Dar tu ești de încredere.

– Nu mai sunt. Am terminat cu asta.

– Ești o femeie care nu mai este de încredere și care se întâlnește cu mine în mijlocul nopții. Singură. Fără apărare.

Atunci el o surprinse. Mai bine zis, o ului. Cu multă agilitate, foarte ușor, se aplecă spre ea și o sărută pe buze. Fu ca un bubuit de tunet învăluit într-o imensă mirare ce o lăsă fără nici un fel de gând în minte. Nici unul.

– Du-te. Du-te înapoi în pat. Și-ai face bine să lași haina aici. Nu vrei să fii nevoită să explici cum și de unde anume ai luat-o. Și încuie blestemata aia de ușă. Pe-aici bântuie un agent francez.

Elinor încă nu putea să gândească. Își ținea dosul palmei la gură și se freca energic:

– Să nu mai faci așa ceva.

– N-o s-o mai fac într-o cameră comună în mijlocul nopții. Nu când o să fiu mort de oboseală, iar tu înghețată bocnă.

Acesta păru un moment propice pentru a pune capăt situației scăpate de sub control. Și așa și făcu.

I se păru că bolborosise ceva de genul „Pot să mai aştept", însă parcursese deja jumătate din drumul spre uşă şi era posibil să nu-l fi auzit cum trebuie.

capitolul 3

Se trezi din cauza ciocănitului în uşă. Întrucât patul ei era cel mai aproape de intrare, se dădu jos din pat fără nici un fel de tragere de inimă. Jeanne Dumont, pe patul de campanie cu rotile, părea contopită cu pătura, cu o mână graţioasă întinsă în afara cadrului. Domnişoara Trimm dormea pe spate în patul cel mare cu gura larg deschisă, sforăind într-un hal fără de hal.

Abia mijiseră zorii şi era încă şi mai frig decât fusese în timpul nopţii. Picioarele ei goale se chirciră parcă instinctiv la contactul cu scândurile duşumelei, în timp ce se îndrepta spre uşă. Respiraţia îi îngheţă în momentul în care se aplecă să răsucească cheia în broască.

Uşa se deschise larg şi o văzu pe cameristă, după care auzi nişte zgomote de paşi şi un dialect de provincie. Se auzi un:

– O, domnişoară, îmi pare rău. Apoi, în direcţia domnişoarei Trimm: Îmi pare şi mai rău, coniţă. Hangiul întreabă dacă n-aţi putea să veniţi până la bucătărie.

Da. Ele toate. Fusese găsit ceva în cenuşa din vatră. Ceva foarte ciudat.

Camerista dispăru ca să bată la cealaltă uşă de pe hol şi să transmită acelaşi mesaj.

Tânjea atât de tare să stea întinsă în pat, în dimineaţa liniştită şi atât de friguroasă, meditând la cele întâmplate.

Planificase acest lucru pentru dimineaţa aceasta – o repriză lungă în aşternuturi, cocoloşită între pături, în care să-şi plângă de milă. Nu avea să aibă parte de aşa ceva.

Lăsaseră urciorul de apă lângă colţul şemineului, cel mai cald loc din cameră, însă tot trebui să spargă pojghiţa de gheaţă de la suprafaţă. În această perioadă a anului, apa pentru spălat consta în zăpadă topită, fără să mai fie scoasă din fântână. Astfel că avea un iz natural şi totodată sălbatic, ca de pin.

Miss Trimm se spălă prima, folosindu-şi buretele pe sub o cămaşă de noapte voluminoasă. Însă Jeanne se dezbrăcă cu nonşalanţă în pielea goală în faţa focului. Un exemplu pe care îl preluă şi ea cu uşurinţă. Urmă o bâjbâială în toată regula până îşi puse juponul rece şi rochia albastră care se lipi de pielea ei udă. Se întoarse să o lase pe Jeanne să-i încheie nasturii de la spate, după care se înfăşură de jur împrejur în şalul de lână.

Bucătăria era în spatele hanului, într-o aripă separată, de-a lungul unei porţiuni în care holul îşi schimba brusc direcţia, având la intrare o uşă groasă de stejar. Înăuntru era multă gălăgie, foarte cald şi un miros persistent de şuncă.

O duzină de bărbaţi, inclusiv toţi cei care călătoriseră cu ea în poştalion, erau adunaţi la masa de lucru dispusă în centru. Pe un cearşaf jerpelit erau înşirate nişte hârtii arse – un ziar făcut sul, negru la culoare şi imposibil de descifrat, cărţi pe jumătate arse şi o scrisoare făcută aproape scrum. Probabil că erau în total vreo zece bucăţi. Hangiul stătea în capătul încăperii, uitându-se încruntat, extrem de dezaprobator la grămada neagră, clătinând din cap şi murmurând.

Jack se afla în spatele lui, sprijinindu-se pe cărămizile ce înconjurau şemineul. Arăta de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva era prea devreme ca să ceară o cană de ceai. Ca şi cum n-ar fi avut nici un fel de rol în toată tevatura asta. Însă probabil că lista pe care el venise să o caute zăcea, distrusă, într-una din grămezile acelea de hârtii arse.

Vizitiul îşi ţinea pălăria în mâini, tot învârtind-o pe o parte şi cealaltă.

– ... N-are nici un fel de noimă. De ce-ar face cineva aşa ceva? Pentru ce?

– Un nebun. Despre asta-i vorba aici. Trebuie să fie un nebun, şopti o fată de la bucătărie.

-Nu înțeleg. Asta-i a mea. Unul din pasagerii de afară își revendică ceea ce mai rămăsese dintr-o copertă de piele de culoare roșie: E cartea mea, *Elementele Chimice*. O apucă încet, cu multă grijă, ținând coperta de un colț, cu toate acestea murdărindu-se de funingine. El era studentul de la universitatea din Edinburgh, Timothy Fleet, un tânăr înalt, subțirel, cu părul roșcat, atât de sărac încât nu putuse călători ca orice pasager înăuntru, ci afară, cocoțat pe capra poștalionului, în mijlocul iernii. Cum de-a ajuns aici? Am lăsat-o în bagajul meu noaptea trecută.

Domnul Broadleigh apucă cu grijă o furculiță lungă, specială pentru prăjit pâinea, și o folosi ca să scormonească într-o grămadă de pagini înnegrite.

-Astea-s facturile mele și documentele în care îmi țin contabilitatea, spuse el imediat după aceea. Vreau să știu cine-i responsabil pentru asta. Agită grămada incinerată, și coloane de numere căzură peste dinții furculiței până când nu mai rămase nimic decât o grămadă de cenușă: Cine și-a băgat nasul în hârtiile mele? Cine-a văzut ce s-a petrecut aici? întrebă el și își plimbă rapid privirea de jur împrejurul bucătăriei, fiind la fel de suspicios atât în privința hangiului, a lui Jack, a băiatului de nouă ani care spăla vasele, a lui Jeanne și a domnișoarei Trimm.

Broadleigh era un comerciant din Londra, nu prea vorbăreț, care își ținea gura referitor la genul de mărfuri cu care se ocupa. Pe tot timpul celor șapte zile de la plecarea din York fusese extrem de nervos din cauza întârzierii provocate de căderea masivă de zăpadă. Avea afaceri importante la Londra, după cum spusese. Se așezase cu de la sine putere pe bancheta dispusă înspre sensul de mers al trăsurii, loc dorit de toată lumea, ocupând aproape jumătate din locul domnișoarei Trimm. Răsfoise permanent diverse hârtii și le mutase dintr-un dosar în altul, țuguindu-și buzele plin de importanță și făcând adnotări cu creionul.

Ea stătuse vizavi de el. Individul avea niște genunchi foarte osoși pentru un bărbat atât de durduliu.

Miss Trimm porni înțepată de-a lungul culoarului, până la rămășițele fărâmițate ale unei scrisori. Ceru pe un ton repezit:

-Un șervet, vă rog.

Personalitatea ei avea o asemenea forță și un asemenea impact, încât una dintre fetele care ajutau la bucătărie aduse în grabă un șervet proaspăt călcat.

-Mulțumesc. Fără să-și murdărească mănușile, domnișoara Trimm recuperă hârtia și o desfăcu cu multă îndemânare: Am lăsat această scrisoare la mine în haină, care este atârnată lângă ușă, în camera noastră, de când am sosit la han noaptea trecută. Oricine a avut o cheie putea să intre fără probleme în timp ce noi luam cina. Sau bănuiesc că și pe timpul nopții, când dormeam.

Privirea i se îndepărtă de la hangiu și se mută direct la Jack, în locul în care stătea sprijinit lângă foc, interesat, dar neimplicat.

Domnișoara Trimm nu era deloc proastă. Dacă cineva s-a apucat să facă tot felul de nemernicii în toiul nopții, acela ar fi fost Jack.

-Asta-i cel mai ciudat lucru din toate, nu-i așa? spuse Broadleigh. Cine-ar veni după scrisoarea dumitale? Cred că n-avea cum să conțină ceva de real interes.

-Nu e cazul să te mai gândești atâta. Domnișoara Trimm își îndreptă privirea rapid spre fetele care ajutau la bucătărie, uitându-se când la una, când la cealaltă: Dacă există vreun motiv pentru care micul dejun ar trebui amânat pe o perioadă nedefinită, mi-ar plăcea să-l aud acum. Între timp... Jeanne, Elinor, o să fiu sus, la noi în cameră. După ce o să vă descoperiți și voi bunurile, vă sugerez să vă duceți în camera comună și să mă așteptați. Vin și eu în scurt timp.

Acestea fiind spuse, femeia ieși ca din pușcă.

-Ce scorpie cu gura mare, nu? bolborosi Broadleigh, însă pentru asta așteptă ca să fie sigur că ea nu-l mai putea auzi. Vreau să știu cine a făcut asta. Și de ce? Vreau răspunsuri. Ce s-a întâmplat?

Hangiul își ridică vocea ca să-i acopere pe ceilalți:

-Katie!

O cameristă tânără, curăţică şi rozalie la faţă datorită entuziasmului, se opri din învârtitul unui linguroi într-un ceainic pus pe foc.

– Katie, fata de-aici, a coborât prima azi dimineaţă, aici, ca să pună ca de obicei apă la încălzit şi să facă focul. Şi a găsit toate astea – făcu un gest expresiv spre masă – îngrămădite de-a valma, pe cărbunii vechi. Arse, după cum vedeţi. A venit în fugă să mă cheme şi împreună am scos tot ce-am putut. Dădu să arate spre Jack, de parcă ar fi vrut să-l includă şi pe el în toată povestea aceasta, după care se hotărî să renunţe. De ce anume au fost arse, n-aş putea să vă spun. Nu cred că există vreun motiv să faci aşa ceva.

Toată lumea începu să vorbească rapid şi fără întrerupere, discutând aprins, comentând, cerându-i hangiului să afle cine era făptaşul. Servitoarele, soţia hangiului şi o femeie înaltă, numai pielea şi osul, care părea să fie bucătăreasa, continuară să pregătească micul dejun cât de bine puteau în aceste împrejurări, prin colţurile încăperii.

Jeanne se strecură prin mulţime şi luă de pe masă o carte înnegrită în urma arderii, după care strâmbă din nas la cenuşa rămasă pe degete. Cunoşteau cu toţii acest volum aparte. Le citise din el în trăsură, kilometru după kilometru, în decursul ultimelor trei zile. Titlul de pe coperta roşie... *oezie pentru Tinerele Doamn*... Majoritatea paginilor erau distruse.

– Deci aşa. Presupun că n-o să-mi mai exersez engleza cu ajutorul acestei cărţi. O ţinu departe de rochie, se duse la şemineu şi o aruncă în flăcări: Am dat o grămadă de bani pe ea şi abia dacă am învăţat trei poezii, ce erau foarte greoaie. Iar acum trebuie să mă spăl pe mâini. Tot ţinutul Lincolnshire e plin de nebuni? E destul de rău că trebuie să îngheţi în locul ăsta fără ca să-ţi mai arzi şi cărţile pe-aici.

Fata se duse la chiuveta din cămăruţa de alături, destinată spălatului vaselor. Timothy, studentul de la universitate, puse pe foc jalnicele rămăşite ale cărţii sale de chimie şi o urmă, la câtiva paşi distanţă, ce denotau atât respect, cât şi o doză de interes. Broadleigh mai folosi pentru ultima oară furculiţa de prăjit pâine ca să scurme prin grămada de documente şi facturi distruse, stârnind un nor de cenuşă fină ce se împrăştie în toate direcţiile, după care ieşi ţanţoş cerând să i se aducă micul dejun.

– Mai e cineva? întrebă Jack. Încă mai avem pe masă nişte chestii ce zac neatinse.

Ochii i se opriră asupra lui Elinor. Nu mai era absolut nimic între ea şi forţa curiozităţii lui Jack Tyler. Cândva, se gândise că atenţia lui atât de concentrată, nevoia lui neclintită de a căpăta răspunsuri, relevau mintea unui tip studios, extrem de serios. De fapt, era mintea unui spion. Răbdarea lui era cea a unei pisici aşteptând lângă gaura şoricelului din perete.

Ceilalţi doi pasageri ce călătoriseră în exteriorul poştalionului, nişte fraţi din York, dulgheri, recunoscură că nu aveau nici o legătură cu cuvintele scrise. Vizitiul admise că nu citea „prea mult".

Din toţi cei de acolo mai rămăsese numai ea, sub mulţimea de ochi curioşi.

Pe masă mai erau încă o scrisoare, nişte ziare şi un caiet, asemănător cu cel pe care un şcolar l-ar folosi pentru teme. Coperta lui era intactă, însă paginile erau arse, ca şi cum ar fi fost pus pe foc deschis, cu faţa în jos.

Bineînţeles că era al ei. Conţinea ultimele ei poezii, o parte în latină, o parte în engleză. O grămadă de versuri.

Toată munca ei se dusese pe apa sâmbetei. Ore de jonglat cu cuvintele, căutând cea mai potrivită combinaţie de expresii. Versuri pe care nu avea să le mai recupereze niciodată. Notiţe în limba latină pe care i-ar fi luat ore întregi să le mai reia. Îi venea şi ei să bată în masă cu o furculiţă din aceea specială de prăjit pâinea.

Iar acum, fiecare pagină a acelui caiet era gata să o trădeze. Făcuse cu mâna ei până şi nişte schiţe destul de grosolane ca să i le arate graficianului care avea să ilustreze cartea. Gândul la ele o făcu să roşească. Nu intenţiona să se ducă acolo şi să-l revendice, aşa că spuse:

– Ziarul este al meu. Poţi să-l arunci fără nici un fel de probleme în foc.

Jack o studie cu ochii mijiţi, într-o postură destul de enigmatică.

Nu existase nici un nebun care să intre pe furiş la ea în cameră pentru a-i cotrobăi prin lucruri, care să dea buzna şi să umble în bagaje la numai câţiva paşi de nişte bărbaţi care nu dormeau prea bine, agitându-se în somn şi deranjându-se reciproc din cauza sforăitului. Genul acesta de hoţ avea nevoie de un mers silenţios şi de nişte mâini uşoare, deprinse cu folosirea şperaclului.

Agentul francez pe care Jack îl vâna ar fi putut să fie atât de priceput. Iar Jack nu ducea lipsă de talent în domeniu.

Asta ce însemna? Poate că francezul îşi dăduse seama că fusese încolţit şi blocat în furtuna de zăpadă şi îşi arsese secretele înainte ca ei să le poată descoperi. Poate că toate aceste documente şi hârtii adiţionale fuseseră adunate acolo şi sacrificate ca să mascheze de fapt acea distrugere anume.

Sau poate că însuşi Jack era implicat până în gât în miezul unui joc mult mai profund. Întinzând capcane pentru neavizaţi. El ar fi putut să pună la cale toată această scenă ca să vadă cum reacţiona lumea. Deşi era o oră mult prea matinală pentru o asemenea regie.

Jack vâna nişte bărbaţi duri şi violenţi, însă Elinor era dispusă să parieze că el era mult mai periculos decât oricare dintre ei.

„Trebuie să ies de-aici." Lăsă în urma ei un cor grecesc veritabil de oameni ce se lamentau şi protestau necontenit.

capitolul 4

Hangiul le dăduse celor trei femei cea mai confortabilă masă din camera comună, anume cea dispusă lângă foc. Astfel descopereai că exista cavalerism chiar şi în cele mai ciudate cotloane în care puteai ajunge într-o viaţă. Hangiul dădea dovadă de o fermitate imperturbabilă şi fără menajamente. Hanul lui atât de bine condus, cu servitoarele pline de energie, atât de plăcute şi de bine dispuse, denota pur şi simplu amabilitatea şi decenţa stăpânului. El avea grijă şi se ocupa îndeaproape de femeile respectabile, neînsoţite de vreun bărbat, care se adăposteau acum sub acoperişul lui.

În plus, probabil că îi era frică de domnişoara Trimm.

Elinor stătea pe banca lungă, aflată cel mai aproape de foc, lăsându-le lui Jeanne şi doamnei Trimm canapeaua cu spătar înalt şi cu perne moi. Servitoarea cu faţa rotundă, Kate, făcea înconjurul încăperii punând pe mese farfurioare şi ceşti, linguriţe şi boluri cu cuburi de zahăr. Domnul Broadleigh se tot ţinea după ea, plângându-se de documentele şi facturile sale distruse, până când fata lăsă deoparte curtoazia şi fugi de el.

– Este trist să te gândeşti cât de mulţi idioţi sunt pe lume, reflectă Jeanne lăsându-se să alunece uşor pe cadrul de lemn al canapelei. Crezi că ăla are soţie?

Întrebarea fu un motiv bun de râs pentru Elinor:

– Dacă are, îi tot spune „Da, dragule", respectiv „Nu, dragule" şi visează cum să-l strângă de gât noaptea, în somn.

– Pe scurt, căsătoria perfectă. Jeanne veni în faţa ei, de partea cealaltă a mesei, încât acum erau mult mai aproape una de cealaltă. Din nelipsitul săculeţ de lucru atârnat pe antebraţ, în care îşi ţinea întreg instrumentarul pentru brodat, îi ieşea o pânză cu o broderie terminată doar pe jumătate. O, e nemaipomenit. Buna Kate se întoarce cu ceainicele. Îl împacă pe *monsieur* Broadleigh şi vine spre noi. Acum o să bem ceai şi o să speculăm din greu pe tema nebunului care stă la pândă şi se furişează prin hanul ăsta şi care este un duşman înverşunat al culturii, al cititului şi al scrisului. După care i se adresă lui Kate: Toată lumea-i şocată, nu?

– O, da, domnişoară. Cine-ar face un asemenea lucru? Toate cărţile acelea frumoase. Şi atât de scumpe, aş îndrăzni să spun. Kate puse pe masă ceainicul de porţelan şi un urcior cu lapte. Modelul frumos, cu alb şi albastru, semăna cu cele din Delft. Servitoarea continuă:

Doamna Tharpe – care-i bucătăreasa noastră șefă – are o carte pe care i-a trimis-o fiul dumneaei de la Londra. Și care merită fiecare penny din cei trei șilingi cât a costat. A ascuns-o sub saltea.

– Eu încă mai am un mic volum scris de *monsieur* Milton. Nebunul e binevenit ca să-l ia, anunță Jeanne. Cu toate astea îmi pare rău de cartea de chimie a tânărului. Acum o să te rog să-mi aduci niște pâine prăjită. Numai pâine prăjită. Dar mai vreau și niște gem din acela minunat de care sunt sigură că aveți prin bufetul de la bucătărie. Încă nu sunt suficient de englezoaică încât să râvnesc la orice altceva mai ambițios așa de devreme. Am cel mai mare respect pentru oamenii care pot să mănânce șuncă și jambon la prima oră. Asta demonstrează o rezistență remarcabilă. O să beau ceai, întrucât nu văd pe-aici nici cea mai mică urmă de ciocolată, iar *mademoiselle* Pennington mi-l va turna în inconfundabilul stil englezesc. Ea și cu mine suntem acum cele mai vechi și mai bune prietene.

Compania lui Jeanne era exact ceea ce avea nevoie Elinor în această dimineață. Nu voia să se gândească la nenumăratele posibilități ce decurgeau din faptul că Jack îi studiase cu atenție caietul de însemnări.

Întoarse două cești cu gura în sus și turnă ceai. Ea avea să mănânce ouă cu unt și pâine prăjită. Da, era suficient. Puse și puțin lapte în ambele cești și fu de acord cu Kate că toate acele hârtii arse erau un fapt îngrijorător. Nu, ea, una, nu mai auzise de un asemenea lucru. Chiar rămăsese cu gura căscată, firește. Nu, nu credea că fusese vorba de țigani.

– Asta a spus și domnișoara Trimm. Kate șterse tava cu un colț al șorțului și urmă: Când m-am întâlnit cu dumneaei în hol. A spus că n-au fost țiganii. Cel mai probabil a fost unul dintre oaspeți, unul care-i țicnit. Poate că gentlemanul acela de la Londra.

Toți gentlemenii de la Londra erau bine cunoscuți ca având un caracter imprevizibil.

Plecă, reamintindu-le că bucătăria era într-o dezordine totală și că toată lumea era supărată.

– O sută de ani de-acum încolo o să se tot vehiculeze tot felul de povești legate de acest mister. Jeanne își îndesă pernele la spate și se lăsă cuprinsă în îmbrățișarea lor: O să devină o legendă bună de speriat copiii. Nu cred că noi o să facem parte din poveste, cu excepția cazului în care suntem omorâte, la noi în pat, de un dement.

La ușă, Timothy Fleet se oprise ca să arunce un ochi și să tragă cu urechea, încercând să decidă dacă avea să intre în cameră sau pur și simplu să rămână acolo, în prag.

– Probabil că este simpaticul Timothy, spuse Jeanne. „Prea multă-nvățătură l-a înnebunit, mi-e teamă." Asta-i din Shakespeare. Își scoase broderia pe jumătate terminată din săculețul de lucru și o desfăcu. Fire de diverse culori vii se revărsară peste pânza albă de in. Mărturisi: Nu-mi place Shakespeare. Engleza lui e prea veche.

– Deja ai început să faci florile.

– Ei, o să folosesc trei fire o bucată de timp. Unul roșu și două roz. Pe-acesta și pe-acesta. O să mai adaug unul roz pe următorul rând, iar desenul o să devină mai complicat în cele din urmă. Însă pentru un timp o să mai schimb puțin și o să trec la părțile mai interesante, că nu mai sunt în poștalion ca să simt toate hurducăielile. Pe de altă parte, am obosit să tot fac fundalul ăsta nesfârșit din fir alb și crem și în plus să mai mă uit afară la zăpada asta albă. Mă răsfăț și fac niște flori acum. Dar ia uită-te! Nebunul tău studios vine spre noi.

Se uitară la tânărul care se apropia.

– Oare o să ne vorbească? Jeanne începu să brodeze și răspunse tot ea: Cred că nu, dar suspansul este aproape de nesuportat.

Timothy trecu pe lângă ele și se duse la foc să își încălzească mâinile, de la mai mult de jumătate de metru distanță. Din când în când mai arunca pe furiș câte o privire rapidă în direcția lui Jeanne.

În cele din urmă o porni spre masa lor și se aventură să le spună că ziua aceea era destul de plăcută.

Jeanne, gravă, încuviință. Afară, dincolo de geamul cu ochiuri pătrate, continua să ningă. Vântul lua zăpada

de pe ramurile copacilor și o arunca în sticlă, lovind-o ritmic cu niște bucăți mici, compacte și moi.

– Doar că e zăpadă, se corectă Timothy. Îmi pare rău că e atâta zăpadă. Știu că este greu să ieși pe-afară în fustă. Vreau să spun...

Se încurcă în miezul propoziției și se zăpăci de tot. Încercând să scape de acest moment penibil, făcu un gest amplu, își pierdu echilibrul și se apucă cu mâinile de masă. Ceaiul se vărsă din cești în farfurioare. Lingurițele zăngăniră. Bolul cu lapte se clătină. Cel de zahăr se răsturnă de-a dreptul.

După ce își ceru scuze de douăzeci sau treizeci de ori, flăcăul se retrase pe un scaun din cel mai îndepărtat colț al încăperii.

– Acesta este un tânăr care are o nevoie acută de a vizita femeile din Londra, spuse Jeanne, când el fu suficient de departe ca să le mai audă. Una o să-și dorească să aibă grijă de el și să îl dădăcească. Dar oare ce femeie își dorește un bărbat pe care să-l dădăcească?

– Ăsta-i un mare adevăr.

Chiar și când crezuse că Jack era un student naiv, ea nu avusese niciodată tendința să-l dădăcească. Recuperă zahărul de pe masă și îl puse la loc în bol. Oare de ce se gândea imediat la Jack când Jeanne vorbea despre dorință?

– Dar tu nu ți-ai băut ceaiul. Jeanne îl gustă pe al ei: Bag seamă că ne aflăm într-o împrejurare extrem de neplăcută. Suntem în miezul unei furtuni de zăpadă, înconjurate de nebuni. Așa că o să fim niște englezoaice desăvârșite și o să bem ceai.

Elinor își luă cana și își lipi palmele în jurul ei, simțind căldura ce răzbătea prin porțelan. Anul trecut pe vremea asta, ea și editorul său numărau cărțile vândute, una câte una. Pe-atunci locuia într-o mansardă și sărea mesele ca să poată plăti hârtia și cerneala. Ceaiul reprezentase o excepție la care nu s-ar fi gândit să renunțe. Nu și-ar fi reprimat niciodată plăcerea de a bea ceai, chestiune pe care o considera indiscutabilă. Își ridică propria cană și turnă puțin lichid fierbinte în șemineul

din spatele ei în cinstea lui Mercur, zeul protector al călătorilor.

Când se întoarse, văzu că Jack stătea în pragul ușii. Asta îi reaminti că Mercur mai era și zeul celor care trăiau de pe urma isteţimii, inventivității, dar și a vicleniei.

– Se uită înspre noi. Ochii lui Jeanne erau strălucitori și atenți la ce se întâmpla în jur: Excelent. Ăsta da bărbat care nu-ți trezește nici cel mai mic instinct matern sau impuls de a-l dădăci.

– Nici unul, de nici un fel.

– Din câte s-ar părea, cred că o cunoaște pe una din noi două. Și cred că nu pe mine.

Jack străbătu semeț întreaga lungime a încăperii. Fără să se grăbească. Cu ochii la ea.

– E mult mai interesat de tine, Elinor, constată amuzată Jeanne. Și în plus e-atât de serios! Și probabil supărat. Facem un mic pariu, tu și cu mine, în legătură cu ce și-ar dori să apuce cu dinții în dimineața asta? E posibil să fie vorba de micul dejun, dar s-ar putea să fie vorba și de tine.

Jack, fără să se grăbească, sosise. Elinor își puse ceașca de ceai în farfurioară și îl ignoră.

Jeanne îi aruncă o căutătură piezișă, printre gene:

– Discutam despre viața unui student la chimie. Îl vedeți? În dimineața asta mănâncă numai pâine, ca și cum ar fi francez. Furtuna de zăpadă ne întârzie și mai adaugă două sau trei zile la călătoria noastră, așa că își numără atât bănuții, cât și grijile aferente. În plus, trebuie să-și cumpere o nouă carte de chimie. Îmi pare foarte rău. Câteodată lumea în care trăim este atât de dificilă! Eu sunt Jeanne Dumont, cândva din Paris. Ea este Elinor Pennington. Studentul la chimie care trebuie să-și numere bănuții este Timothy Fleet.

– O să vorbesc și cu el. Eu sunt Jack Tyler. Bună, Elinor.

Jack alese băncuța mai mică din fața ei și se așeză. Luă una dintre cănile de ceai, o întoarse cu gura în sus și gata, era așezat confortabil la masă.

– Nu te-am invitat să ne ții companie.

Ar fi putut să se abțină. La fel de bine și cu exact același efect, cineva ar fi putut să dojenească motanul ce stătea încolăcit lângă foc. Sau chiar focul în sine.

– Dacă aș fi așteptat vreo invitație din partea ta, aș sta aici până la judecata de apoi.

– Dar eu sunt bucuroasă că stă cu noi, interveni Jeanne. Domnișoara Trimm nu este aici ca să mă pună la punct, așa că o să flirtez cu *monsieur* Tyler. Iar el n-o să mă ia în serios.

– Uite, am primit invitația, zâmbi Jack.

Jeanne râse din priviri. Împinse pânza la care lucra și își mută dintr-o parte în alta săculețul de brodat, astfel încât el să-și poată așeza confortabil coatele pe masă. Îi turnă bărbatului ceai și ridică bolul cu lapte. Era destul? Nu? Atunci o să-i mai pună puțin. Îi alese cuburile de zahăr. Tot ea amestecă în cana lui cu mult respect. Se purta cum s-ar fi purtat cu un unchi favorit. În schimb, el era ușor galant. Amândurora le plăcea acest joc.

Cu toții știau că atenția lui Jack era fixată asupra lui Elinor, nu a lui Jeanne. Privirea lui dură și alertă îi era adresată numai lui Elinor Pennington. Zâmbetul acela reținut era pentru Jeanne.

Jack, jucând rolul unei persoane încântătoare. Ea îi trase un șut pe sub masă, făcându-l să se crispeze de durere.

– O să vă spun ce anume este planificat pentru această dimineață, *monsieur,* anunță Jeanne radiind. Încă nu i-am spus lui Elinor. Așteptam să termine de mâncat ca să fie suficient de puternică pentru a suporta șocul.

– Este mai tare decât lasă impresia, zise Jack. Ce-o să facem?

– Domnișoara Trimm plănuiește să mergem în pădure la primul semn că vremea se mai îmbunătățește și nu mai ninge. Ea, cu mine, cu Miss Pennington și niște îngrijitori de la grajduri care să ne facă o potecă prin zăpadă. Acum, ca premiu, și dumneata. De asemenea, o să-l luăm și domnul Fleet, asta dacă nu cumva o să se ascundă printr-un cotlon. Nu pare capabil să-i facă față domnișoarei Trimm.

– Aho, aho, mergem în pădurea verde... Cu domnișoara Trimm împleticindu-se în zăpadă, toată lumea vrea s-o vadă, improviză el pe loc. De ce? Sau ar fi cazul ca motivul să mi se pară evident?

– Ca să aducem ramuri verzi, bineînțeles. Acesta este un obicei englezesc străvechi, iar voi ar trebui să știți foarte bine asta. Domnișoara Trimm este înnebunită după pădurea de pe partea cealaltă a drumului, plină de arbuști cu fructe roșii. Se presupune c-o poți vedea de la geamul nostru de la etaj, deși eu una n-am văzut-o până când n-a deschis fereastra și mi-a arătat-o. Ramurile sunt pline de frunze mici și ascuțite pe care o să le punem – Jeanne mai puse niște lapte în cana lui de ceai și folosi recipientul cu toartă ca să-i indice policioara de deasupra șemineului – acolo. Este un obicei total lipsit de noimă, însă nu i-am mai explicat și aspectul ăsta.

– Inteligentă alegere, comentă Jack.

– După cum spui. Stejarul veșnic verde este o chestie pur englezească. Unii decorează budinca englezească cu genul acesta de frunze, însă nimeni nu le mănâncă. Pe de altă parte, alții...

Jeanne văzu ceva în cealaltă parte a încăperii, iar ochii ei își pierdură brusc vioiciunea.

Jack și Elinor își întoarseră automat privirea într-acolo. Era gentlemanul îmbrăcat în haine la modă, domnul Rossiter, care se declarase atât de nemulțumit de acel han de provincie. Elinor își puse ceașca la loc în farfurioară, lângă cea a lui Jeanne:

– Pentru un filfizon de Londra s-a trezit destul de devreme.

– Mi-e teamă că eu l-am trezit, spuse Jack. Sunt unii oameni care nu apreciază prea tare vocile celor care cântă dimineața, la prima oră, pe tonalități înalte.

– Te avertizez să ai grijă cu omul acesta, Elinor, zise Jeanne. Poate că mi-am râs de domnișoara Trimm, ceea ce nu-i frumos din partea mea. Însă, ia gândește-te la asta: azi-dimineață, ca din întâmplare, a riscat de două ori ca să se interpună între mine și *monsieur* Rossiter când el se freca de mine în trecere, pretinzând că n-a fost decât ceva accidental. Pe față îi apăru o mică grimasă

de silă. Şi fiindcă a făcut asta pentru mine, o să adun pentru ea oricâte crenguţe de stejar şi ilice o să aibă nevoie. Nu-mi doresc decât să-i pot băga încrezutului ăstuia în haine nişte crenguţe pline de spini.

„Pot să folosesc asta. Sclava Chloe pune spini în pânza folosită pe post de lenjerie intimă a stăpânului ei roman când se duce să o viziteze pe rivala sa. Poate..."

În poeziile ei, senatorii din Roma îşi primeau pedeapsa direct din mâinile sclavelor lor extrem de inteligente. Tinerii şi frumoşii poeţi se distrau cu nevestele negustorilor graşi. Dragostea cucerea totul.

Lumea reală era plină de idioţi îngâmfaţi precum Rossiter. Era exact genul de om care i-ar fi cumpărat cărţile, dar nu le-ar fi citit. Nu s-ar fi uitat decât la ilustraţii.

Rossiter veni ţanţoş spre masa lor.

– E-al naibii de rece în această spelunca mizerabilă, complet uitată de lume. 'Neaţa, fetelor. Să-nţeleg c-aţi scăpat din lesa domnişoarei Trimm. Sper să fie aşa.

– Găseşte-ţi alt loc unde să stai, Rossiter, rosti Jack sacadat.

– Şi să te las pe tine cu cele două frumoase? Nu prea cred, amice. Dă-te la o parte. Rossiter nu se duse la banca goală, ci se aplecă înspre Jeanne, punându-şi mâna în spatele ei, pe spetează. Lasă-mă să mă bag lângă tine şi să ne încălzim, ce zici, fetiţo? Hoaşca aia bătrână nu-i aici ca să ne strice iarăşi toată distracţia.

După care îşi lăsă mâna să-i alunece în jos spre umărul franţuzoaicei, pe sub şal, pipăind în căutarea pielii dezgolite.

Jack îşi mută greutatea corpului şi îşi încordă picioarele. O mişcare minoră, dar semnificativă, ce anticipa gestul violent ce avea să vină. Elinor recunoscu aceste semnale şi se pregăti să o tragă deoparte pe Jeanne ca să o ferească de efectele posibilei altercaţii. În urmă cu doi ani, când era foarte strâmtorată, freca podelele într-o tavernă din Whitechapel. Era o muncă cinstită, care o învăţase cum să stea deoparte şi să-şi ferească pielea când era vorba de încăierări.

Jeanne întoarse bolul cu lapte, vărsându-l chiar la baza vestei de mătase a lui Rossiter.

– Ce mama naibii? Îşi apucă pantalonii cu ambele mâini şi se trase împleticindu-se în spate. Târfă proastă ce eşti. Uită-te ce-ai făcut. Eşti o...

Brusc, Jack îi trase un şut cu vârful cizmei. Rossiter se prăvăli haotic, în coate şi genunchi, pe scândurile podelei. Recipientul cu lapte îşi vărsă ultimele picături pe el în timp ce se învârtea în aer, înainte să se rostogolească pe podea.

În încăpere se făcu linişte. Toate capetele se îndreptară brusc în direcţia lor – Broadleigh, Timothy Fleet, Kate, o altă fată în casă ce căra o grămadă de şervete, hangiul cu o halbă de bere din cositor.

– Cum de-ndrăzneşti? Rossiter se ridică cu greu în picioare, gâfâind şi ştergându-şi zadarnic hainele: Ai întrecut măsura, ţopârlane! O să te dau pe mâna judecătorului pentru asta. Cine eşti, cine te crezi?

– Ştiu eu cine este el, domnule Rossiter, interveni Elinor. Dar dumneata cine eşti?

– Hai că deja eşti insolentă, guvernantă de doi bani! Când unchiul meu, lordul Brampten, o să audă de asta, o să fii norocoasă dac-o să mai găseşti vreo slujbă, şi-aia doar să lingi oalele de noapte. Unchiul meu...

– Nepotul lordului Brampten are doisprezece ani şi studiază la Eton.

Rosti asta pe un ton plin de autoritate şi de un calm absolut. Auzise acest ton de suficient de multe ori la Oxford. Poate că membrii corpului didactic universitar nu aveau dreptate, dar şovăielnici nu erau niciodată.

Pocnetul focului rămase cel mai puternic zgomot din încăpere. Dintr-un colţ de lângă şemineu apăru un motan de culoarea marmeladei care se duse agale, fără pic de zgomot, ca să lingă laptele vărsat.

Rossiter făcu un pas înapoi. Şi încă unul. Şi cu asta recunoscu totul.

– Probabil că eşti nebună.

Jack îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Cu un râs adevărat, profund, de toate zilele. Nimic n-ar fi putut să fie mai devastator de-atât.

– Tu... Tu... Rossiter scuipă, după care se răsuci pe călcâie. Ai noroc c-am fost învățat să fiu politicos cu femeile. Chiar și cu femeile ca tine.

Individul se îndepărtă, alb la față și cu picioarele țepene. Furia îi era împachetată în hainele distruse.

– Și ea câștigă detașat această rundă, proclamă Jack.

– Stai liniștit, e capabilă să trimită la plimbare cinci sau șase din genul ăsta de porci, răspunse Jeanne împreunându-și mâinile tacticos.

– Așa este, spuse Jack. Bine lucrat, Elinor. Cum de-ai știut?

– Ei bine... n-am știut.

Ceea ce impuse un moment lung de tăcere. După care Jeanne începu să chicotească. Jack își ridică mâinile și aplaudă, încet și pe îndelete.

Chiar îi admira găselnița. Lui îi plăcea să scoată la iveală minciunile. Munca lui de-o viață era să sape după diferite secrete.

Iar ea avea secrete de ascuns. Minciuni de protejat.

Sosi și domnișoara Trimm, plină de planuri referitoare la modul în care să ia cu asalt copacii și arbuștii verzi de dincolo de drum. Zăpada îi întârziase pe toți. Nu aveau să ajungă la timp la destinațiile lor, așa că trebuiau să petreacă sărbătorile acolo unde se aflau. Obiceiul împodobirii casei cu crengi verzi era extrem de vechi, încă din Antichitate. Saxonii...

capitolul 5

– Nu pot să spun c-aș fi vreun expert în vremea de-aici, din Lincolnshire. Dac-am fi fost în Somerset, n-aș fi caracterizat-o drept acalmie. Jack studie copacul plin de zăpadă, anume ales de el, și se declară satisfăcut. Domnișoara Trimm a declarat că acesta este un interval de acalmie. Iar vremea nu o contrazice pe domnișoara Trimm.

Elinor stătea în zăpadă cu brațele pline de ilice. Era o îndeletnicire foarte neplăcută și supărătoare, care zgâria la propriu. Stejarului verde nu-i plac oamenii. Din când în când, câte o mică rafală de fulgi de zăpadă i se răsucea pe față, subliniind încă o dată caracterul temporar al perioadei de acalmie. O pereche de corbi stăteau pe o ar avea de sus, cu capul între umeri – asta dacă păsările aveau umeri. Cu capul între aripi, în orice caz. Nici ei nu se arătau a fi mai bucuroși de vremea aceea.

Jack adună o mână de zăpadă și o făcu bulgăre, pe care îl întări, presându-l și învârtindu-l.

– Am citit caietul ăla al tău.

De asta se temuse ea.

– Speram c-a ars de tot și s-a transformat într-un morman de cenușă ce nu mai poate fi citit.

– Mă bucur că n-a fost așa. Ai scris niște versuri foarte bine ticluite. Am știut că-i al tău din momentul în care l-am scos din foc.

– Datorită latinei.

– Datorită scrisului tău de mână. Acum știu cum câștigi bani ca să te întreții.

Își termină mulțumit bulgărele de zăpadă, își lăsă capul ușor pe spate, analiză și luă în considerare distanțele și unghiurile și îl azvârli cât putu de tare. De pe o ramură pe alta căzură cascade de zăpadă. La vreo zece metri deasupra lor, în mesteacăn, un morman de vâsc se mișcă ușor de parcă s-ar fi cutremurat. Corbii își luară zborul spre adâncul pădurii.

– Nu pot să-ți spun cât de ușurat am fost.

– Că scriu versuri indecente în latină.

– În loc să-ți vinzi trupul? Da.

De ambele părți ale potecii făcute de Jack pentru ei doi înspre mesteacănul acela înalt și izolat, zăpada era mai înaltă decât genunchii ei. Putea merge înainte sau înapoi, însă nu era loc de manevră în lateral. Poate că acest lucru era ceva simbolic. Decise să-i vorbească deschis:

– Dacă aș fi fost disperată după bani, presupun că aș fi putut să mă fac spioană.

– Nu mi-am pierdut timpul făcându-mi griji în privința asta.

El aruncă din nou și lovi vâscul, însă nu reuși decât să disloce o cantitate și mai mare de zăpadă.

– Am cartea ta împachetată bine și în deplină siguranță în bagajul meu. O să poți recupera o bună parte din ce-ai scris acolo.

Nu avea de ce să-i fie recunoscătoare.

Jack se întinse și mai mult până acolo unde zăpada era mai moale și mai ușor de modelat pentru a face următorul bulgăre, după care aruncă din nou. La jocul de crichet chiar era un aruncător foarte fin, precis, imprevizibil și cu o mulțime de strategii. Pe vremea când erau la Oxford, ea îi urmărise meciurile. Dacă ar fi avut vreun pic de minte și de luciditate, ar fi învățat să nu aibă încredere în el de-atunci.

El nu renunța niciodată, lucru pe care Elinor îl știa prea bine.

După doisprezece bulgări de zăpadă și respectiv douăsprezece lovituri în mijlocul vâscului, un mănunchi verde, înghețat bocnă și foarte greu din cauza gheții, se rupse și căzu.

– Gata, l-am dovedit, exclamă el.

Însă mănunchiul rămase agățat la îmbinarea unei crengi cu trunchiul copacului, la nouă metri deasupra lor.

– O să te cocoți în copac să-l desprinzi?

– O să mă duc dacă vrei să fac asta. Făcea deja alt bulgăre, însă se uita la ea. Între ei, zăpada cădea ușor în fulgi clari și distincți. Ochii lui erau de un albastru arzător pe fundalul imaculat: Îmi place munca ta, Nugator.

Chiar că știa totul.

– Mi-ai citit prima carte, *Improba?*

– Și *Criso*, cea de-a doua. Mi-au plăcut foarte, foarte mult. Partea în care Laia încuie baia publică și îl lasă pe Terentius pe-afară, gol pușcă. Și scena cu salata verde... Dădu din cap, scuturând fulgii de zăpadă. A fost o desfătare.

De mai bine de zece ani ea scria niște versuri foarte indecente, în limba latină, sub numele de Sutela Nugator. Versuri ce se pretindeau a reprezenta un stil clasic nedescoperit până atunci. Ea le tradusese în engleză și asigurase o serie de note de subsol într-un limbaj academic formal, cu o tentă dezaprobatoare. Editorul ei îi ilustrase scrierile cu niște litografii savuroase ale unor statui romane mult mai explicite.

Acesta era motivul pentru care fusese la York. Își petrecuse ultimele două săptămâni cu artistul, discutând ilustrațiile pentru următoarea carte.

– Încă nu m-am putut obișnui complet cu ideea. Jack îi zâmbi larg, părând copilăros și naiv: Toate acele versuri scandaloase și atât de minunate. Ale tale.

– Nu-i nimic scandalos, protestă ea, deși gândea la fel. Ei bine, latina este, însă engleza are un caracter mult mai grav, așa că folosește cuvintele din latină când nu există echivalent. Editorul meu spune că oricum bărbații cumpără cărțile pentru litografii. Latina este acolo ca să facă desenele respectabile, permițându-i să le vândă.

– Fiecare tânăr din regat care studiază latina are câte un exemplar din *Improba*.

– Este o păcăleală. O știm cu toții, dar admit asta în prefață.

– Poate, dar fiecare student la universitate o are, respectiv fiecare băiat care merge la școală și care poate pune mâna pe un exemplar. Râse vesel, astfel încât umerii i se mișcară, însă asta nu îi afectă modul în care ținti mănunchiul suspendat. Prinse vâscul în mâini în timp ce cădea. Gata, asta-i tot. Am adunat magia sărbătorii și am prins-o înainte să cadă pe jos. Vâscul ăsta al nostru pur și simplu mustește de-o putere păgână. Hei, dă-mi mie tot mormanul ăla. Puse vâscul pe grămada de ilice pe care o căra ea, după care luă tot mormanul, despovărând-o. Adăugă: Chestia asta înțeapă surprinzător de tare. Hai să mergem înăuntru. Dacă tu n-ai înghețat, eu nu pot să spun același lucru.

– O să ne întoarcem în han și o să împrăștiem ramuri verzi pe fiecare suprafață plană. O să bem băutura tradițională de Crăciun, care în stabilimentul ăsta cred că-i punci de rom. Probabil că o să cântăm.

– Ceea ce e întotdeauna o îndeletnicire captivantă. Vorbi peste umăr: Toată lumea din Oxford credea că ești o fată tăcută, genul acela profund și studios, Elinor Sutela Nugator.

– Este latină clasică. Cu note de subsol.

– Cred că-n tot timpul ăla petrecut la Oxford te-ai prefăcut că ești cu totul și cu totul altfel decât ești tu de fapt.

Părea încântat. O luase înaintea ei, așa că Elinor nu putea să îi vadă fața.

Ceilalți, în spatele șirului de stejari, puneau laolaltă ramurile înroșite de bobițe roșii, dând sfaturi și agitându-se triumfători. Erau acolo domnișoara Trimm și Jeanne, dar și timidul Timothy, cameristele și slujnicele, până și domnul Broadleigh, care nu contenea cu sfaturile. Jack se opri să trimită doi tipi viguroși să mai aducă niște vâsc, după care reveni pe potecă și reluă drumul înapoi spre han.

Ea îl urmă. Odată ieșiți din pădure, reveniți în câmp deschis, nu erau decât niște puncte mici sub cerul uriaș ce plutea amenințător. Traversară drumul ce arăta ca o mică scobitură în marea de zăpadă din jur. Nu se vedeau dâre de roți, doar urmele de copite ale unor cai care trecuseră în ultimele câteva ore. Nu-i invidia pe cei care trebuiseră să gonească în acea zi călare.

În curtea hanului, zăpada era marcată de multitudinea de drumuri făcute de la grajd la clădirea principală. O potecă bine bătătorită ducea înspre zidul din spate, unde bucățile de turbă erau stivuite formând un parapet lung, înalt cât greabănul unui cal.

Jack nu se îndreptă spre ușa din față și spre focul din camera comună, respectiv bolul de punci fierbinte promis de hangiu, ci o conduse spre partea din spate a hanului, făcând un mic ocol.

La Laughing Wench apăruseră tot felul de anexe și magazii care se înmulțiseră precum ciupercile. Șopronul din spate era un exemplu concludent. Jack dădu la o parte zăpada de pe pragul înălțat și reuși, în ciuda acelui mănunchi de ilice ce înțepa ca naiba, să deschidă larg ușa. Se propti în ea, ținând-o deschisă ca Elinor să poată intra pe lângă el.

Gestul îi era familiar. Brusc, tânăra femeie revăzu cu ochii minții o imagine vie în care Jack o săruta în pragul ușii casei din Oxford. Fusese cu ocazia unui asfințit lung și cald din timpul verii, și nici unul din

ei nu dorise să-l lase pe celălalt să se desprindă din sărut și să spună noapte bună.

Vântul rece o împingea din spate. Când trecu pe lângă Jack, aproape frecându-se de el, fu destul de aproape încât să-i simtă respirația pe față.

Înăuntru era mai cald cu vreo câteva grade. Era o încăpere îngustă, goală, folosită în scop utilitar, cu o podea din dale, o bancă lungă din lemn și o fereastră înaltă dispusă în mod asimetric în perete. Pe o parte erau aliniate niște cizme și saboți sub cârligele folosite de cameriste ca să-și agațe hainele.

Jack ridică brațul plin de ramuri verzi până la raftul de deasupra băncii și le puse acolo ca să nu-i mai încurce. Nuanța închisă de verde și roșu a ilicelor se amesteca cu frunzele ovale și bobițele albe ale vâscului.

– Obișnuiam să facem asta când eram mic, spuse el. Frunze de ilice și iederă și o budincă de Crăciun în casa parohială. Un buștean aprins în ajunul Crăciunului la moșie. Își șterse mânecile hainei în locul în care avusese ramurile înțepătoare.

Viața era mai bună, mai puțin complicată, înainte să încep să urmăresc spioni. Iar unul dintre ei se distrează chiar acum, afară, în zăpadă. Mi-aș fi dorit să știu cine. Pe deasupra, mai trebuie să găsesc și un mesaj codificat.

– N-a fost în focul de azi-dimineață, spuse ea. A ars probabil orice altceva aflat la vedere, dar nu codul în sine.

– Nici o șansă. Ăla n-a fost decât teatru curat, în avantajul meu. De când a plecat din York, tipul ăsta a avut timp să mute lista de pe foaia în care era scrisă.

Jack își scoase mănușile în timp ce ea încă mai trăgea de degetele mănușilor ei. Își scoase și mantia mare și lungă și o agăță neglijent într-un cârlig, apoi procedă la fel cu pălăria. Veni spre ea și începu să-i desfacă nasturii de la haină, de sus în jos, deschizându-i la fel de repede cum scoate o slujnică fasolea din păstaie.

– Poate că e vorba despre un cod nou, sugeră ea. Cu numere, dacă înainte au fost litere. Cu litere, dacă înainte au fost numere. O să-l scrie pe căptușeala unei

haine sau o să-l facă sul și o să-l ascundă în tocul pantofului. Poate chiar acum se plimbă pe-aici prin jur, călcând pe el.

El îi deschise alt nasture.

– Dă-mi șase luni la dispoziție și o să fac din tine un spion de primă clasă. După micul dejun am căutat prin bagajele tuturor și n-am găsit nimic. Este pe-aici, pe undeva.

– Individul ăsta este deștept, nu încape îndoială. Știe bine cine ești. Din secunda în care ai intrat în han, ceva ce-ai făcut, ceva ce-ai spus te-a dat de gol.

– Nu prea cred. Sunt prevăzător.

El reuși să ajungă până jos, aproape de poalele hainei ei. De-acolo de unde nasturii rămăseseră blocați, căzură bucățele mici de zăpadă.

– Atunci te știe din vedere.

– Asta-i posibil. Se poate să mă fi văzut în Franța sau depunând mărturie la tribunal, în Londra. Nu-mi petrec tot timpul la Oxford, trădând niște persoane interesate de antichitatea clasică. Nu, nu face asta. O apucă cu ambele mâini: Nu te mai trage într-o parte. Ea ar fi plecat imediat, pășind maiestuos, plină de demnitate și furie, însă niște mâini puternice o țineau pe loc. O întoarse spre el nerăbdător: Tu ești singura femeie pe care am trădat-o vreodată. Și tot tu ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. O singură femeie. Tu.

– E un subiect care nu mă interesează.

– O să terminăm cu povestea asta, spuse el fără să-i dea drumul.

– Eu am terminat cu povestea asta în urmă cu mult timp.

– Eu nu. N-am avut șansa asta. N-am avut niciodată șansa asta. Nici măcar n-am fost sigur că mai ești în viață. Durerea din vocea lui o străbătu prin tot corpul. Între ei nu mai era nici un pic de distanță. Jack o lipise practic de corpul lui. Toate barierele dispăruseră. El adăugă: Nu există nici un nenorocit de colțișor în hanul ăsta unde să putem fi singuri. Trebuie să-ți spun toate astea într-o mică magazie jalnică. Hai, uită-te în ochii mei.

– Nu.

– Ba da, insistă el bătând-o ușor sub bărbie. Și spunând asta îi apucă șireturile bonetei, care înghețaseră împreunate: Te-am trădat. De-aici o să începem.

– Ce vrei să spun? Se gândise că el nu putea să o rănească mai mult decât o făcuse deja. Se înșelase. Urmă: Ai făcut ce-a trebuit să faci. Vrei să te iert? Bine. Te iert.

– Și-mi mai zici că eu sunt cel care spune minciuni. Elinor, Elinor, eu sunt un biet amator prin comparație.

– Ce vrei de la mine?

– Nu vreau să mă ierți cu jumătate de voce sugrumată, fir-ar să fie. Fii supărată dacă vrei. Fii furioasă. Găsește un cuțit și împlântă-mi-l în inimă. Urăște-mă, însă încetează să mai fii politicoasă. Oare de ce se fac panglicile astea atât de mici și de subțiri?

Nici un cuvânt. În ea nu mai erau nici un fel de cuvinte, doar furie și o respirație haotică. Dacă ar fi avut un cuțit la îndemână, probabil că i-ar fi dat satisfacție și i-ar fi făcut gaura aia în piept.

– N-ai cum să-ți mai scoți pălăria odată ce chestiile astea de legat se udă. Pot să desfac o armă în bucăți, s-o curăț și s-o reîncarc cu ochii închiși. Nu există nici un motiv pentru care să nu pot... ah... Hai că-mi iese. După ce trase cu vioiciune de câteva ori de panglici, îi scoase pălăria și i-o puse pe bancă. Eu sunt același om care am fost dintotdeauna. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu era o lașă. Își ridică hotărâtă capul.

El nu se schimbase. Aceeași față bronzată. Același păr castaniu. Un nas puternic accentuat, cu linii ascuțite. Trăsătură după trăsătură, el era același, cu excepția faptului că ochii lui erau fioroși și obosiți. Jack Tyler din Oxford râdea mereu.

Acesta era Jack, bărbatul pe care ea îl iubise... și era mai mult de atât. Puterea pe care ea doar o bănuise. Tărie și putere. Experiențe pe care ea nici nu și le închipuia. Acesta era Jack Tyler fără mască, fără să fie obligat să mai mintă. Ceea ce simțise cândva pentru el pălea în comparație cu aceste noi posibilități.

– Nu mai fi politicoasă. Îi scoase încet haina, lăsând-o să i se scurgă ușor de-a lungul brațelor, după care

o aruncă pe banca din spatele ei și continuă: Nu mai zâmbi și nu mai număra minutele rămase până când o să te întorci în poștalion și o să te îndepărtezi, în mare grabă, și n-o să mă mai vezi niciodată.

În spatele lui atârna un șal negru din lână, agățat într-un cârlig. Îl luă dintr-o smucitură.

– Uite, ia ăsta cu împrumut. Să nu îngheți în timp ce stăm de vorbă.

O acoperi cu șalul și îi cuprinse iarăși umerii cu mâinile.

Elinor clătină din cap. Nu era sigură ce însemna acest gest.

– Îmi pare rău, murmură el. Nu numai pentru minciuni. Ar fi trebuit să rămân prietenul tău pe vremea când eram la Oxford. Doar un prieten. N-ar fi trebuit să te iubesc și să te las să mă iubești și tu, la rândul tău. N-a fost momentul potrivit pentru nici unul din noi.

– Nu te-am iubit.

Fața lui fu străbătută de un zâmbet palid.

– Ba da, m-ai iubit. Noi doi, tu și cu mine, am fost sinceri. Ceea ce am avut noi... Puse două degete în locul în care șalul negru trecea peste inima ei, șoptind: Dragostea noastră este încă aici, așteptându-ne s-o luăm înapoi. De data asta o să fie mai bine. Putem s-o facem ca lumea.

Își lăsă degetele acolo, ridicându-se și coborându-se concomitent cu inima ei. Era mult mai intim decât un sărut. Numai îndrăgostiții se atingeau unul pe celălalt în felul acesta.

Tensiunea creștea în interiorul ei. Și nu era vorba de furie. Era o nevoie lacomă, irepresibilă, de a-l trage spre ea și de a se înfrupta din el. Niciodată nu încetase de fapt să-l dorească.

Impulsul momentan de a-l împinge și de a-l da deoparte veni și trecu la fel de repede.

– Uită-te aici, sus, o îndemnă el plimbându-și delicat încheieturile degetelor peste obrazul ei. Vezi? Vâscul.

Elinor ridică privirea și văzu niște frunze verzi lucioase, înfășurate strâns. Și bobițele albe, parcă ceruite.

– Știi de ce cuplurile se sărută sub vâsc? Când aduci vâscul jos pe pământ, aceasta este prima oară în care atinge altceva în afară de aerul din jur și crengile unui copac. Este ceva magic. Lucrul ăsta se știe de o mie de ani. Hai s-o luăm de la capăt, Elinor.

Nu spuse „Da", însă răspunsul era acolo, undeva înlăuntrul ei.

Observa cum Jack interpreta nuanțele de pe fața și corpul ei și înțelegea cât de puțin cântărea acel mic și aproape rostit „da". Îi lipsise asta mai mult decât orice altceva – certitudinea absolută că Jack o înțelege.

Șalul era rece din cauză că stătuse agățat în încăperea friguroasă. Jack îi transfera propria căldură prin material, plimbându-și ritmic mâinile în sus și în jos peste brațele ei, apoi, încetișor, o sărută.

Strângându-i reverul mantalei, îi răspunse la sărut.

Avu sentimentul straniu că timpul a rămas suspendat. Era ca și cum trecutul și viitorul o eliberaseră din strânsoare. Ca și cum ea ar fi fost liberă să fie orice își alegea.

În mod deliberat, lăsă toată furia și supărarea să se ducă pe apa sâmbetei. Se pierduse în senzația de căldură și putere emanată de Jack. Bărbia lui era țepoasă de la firele scurte de păr, chiar dacă se bărbierise cu numai câteva ore în urmă. Pielea lui era încă rece de la timpul petrecut în bătaia vântului. Dinții lui îi apucau buzele. Acest Jack, cel real, era mult mai insistent decât bărbatul pe care și-l amintea. Mult mai exigent. Mult mai sigur de sine.

Iar ea nu mai era de mult fata care fusese cândva, mereu în defensivă. Înfiorată, primi fiecare sărutare și îi răspunse pe măsură. Reacționă la fiecare mângâiere și dezmierdare.

Hanul se umplu de fluierături răgușite și de strigătele unei mulțimi de oameni. Toată lumea se întorsese.

El îi ținea fața între palme:

– M-ai lăsat fără pic de aer.

Cineva strigă după Jack. Altcineva îi strigă ei numele. Se auziră râsete și speculații, și din nou râsete.

– Foarte curând, o să te duc într-un loc unde o să putem să schimbăm zece cuvinte în intimitate, fără să fim

deranjați, îi promise el. Uite, ia niște ilice. O să duc eu chestia aia lipicioasă.

O porniră spre adunarea gălăgioasă, fără prea mare tragere de inimă, înainte ca toți cei din han să pornească în căutarea lor.

capitolul 6

Elinor cără ultimele rămurele de iederă pe treptele ce duceau la etaj. Jeanne, ascunsă în spatele brațului plin de ilice și vâsc, îi spuse:

– Hai să aruncăm astea pe polița de deasupra șemineului, ca și cum ar fi niște mâncare pentru găini și să considerăm chestiunea ca și încheiată.

– Așa cum trebuie. Elinor imită vocea domnișoarei Trimm: Totul trebuie făcut așa cum trebuie.

– Indiferent ce-o să facem, ea o să vină și-o să schimbe totul.

– Foarte adevărat. Pune-le acolo, zise Elinor aruncând iedera pe cuvertura de pe pat.

– O să-ți murdărești pătura.

Cu toate acestea, Jeanne lăsă mănunchiul de ilice să cadă lângă iederă. Iedera în stânga, stejarul verde în dreapta.

La parter, lumea cânta zgomotos. Pe masă erau plăcinte cu fructe uscate, bere blondă englezească și în plus mirosea a mâncare gătită pentru cină. Domnișoara Trimm era în bucătărie făcând niște decorațiuni extrem de elaborate din hârtia poleită ce fusese căutată cu multă înverșunare în podul clădirii. Jack se instalase confortabil lângă foc. O urmărise din priviri ca un uliu, așteptând... ea nu știa ce. Un semn anume. Voia acel „da" pe care Elinor îl simțea pendulând în interiorul ei, gata să iasă la suprafață.

Când se apropiase agale de Jack, fiecare privire din încăpere fusese ațintită asupra lor. Așa că îl evitase, iar această mișcare fusese urmărită cu aceeași atenție.

Puse iedera pe policioara de deasupra șemineului, întorcând-o ici și colo, astfel încât frunzele să fie îndreptate înspre exterior. Un aranjament perfect.

Jeanne se duse la măsuța de toaletă și își desfăcu părul ca să-l pieptene.

– Cred că o să trag un pui de somn. Am avut o zi obositoare. Au fost foarte multe de făcut.

– Ilice și iederă, spuse Elinor. Exact ca în cântec.

Rămurelele lungi de iederă, ce atârnau neglijent, constituiau fundalul. Crenguțele de ilice formau un model mult mai complex, cu tijele maronii, frunzele zburlite și bobițele roșii ce erau împrăștiate peste tot, la întâmplare. Fixă câteva și le luă înapoi. Mută o rămurică spre stânga, după care o aranjă pe alta ca la carte.

– Ai fost singură cu *monsieur* Jack destul de mult timp, remarcă Jeanne. Să știi că pe noi toți ne interesează ce ați făcut. Ba nu. De fapt, nu spune nimic! Nu mă bag în treburile tale. În schimb o să-ți admir arta de a aranja toate chestiile astea verzi.

– Șmecheria este să le folosesc pe toate. Dacă nu fac asta, domnișoara Trimm o să găsească altceva care o să necesite să fie împodobit cu ilice. Nu avea nici cea mai mică idee ce să-i spună despre Jack. Ce zici, este cât de cât simetrică?

Jeanne se uită în oglindă, împletindu-și părul strâns:

– E nevoie de mai mult în stânga.

„În stânga mea sau a ei? Sau stânga din oglindă?" Viața era plină de asemenea probleme dificile, derutante.

– O să pun vâscul aici. Și... aici. Nu vrem să fie exact la fel. Este mult mai interesant așa. Ce crezi?

Se dădu înapoi și analiză întreg ansamblul de la stânga la dreapta, deslușind combinația de culori.

Un model format din frunze și bobițe. Culorile diferite formau în mod clar un model.

Un model. Săculețul de lucru al lui Jeanne zăcea pe patul de campanie, aruncat neglijent.

„Ce-a spus Jack? Tipul ăsta o să mute lista de pe foaia în care era scrisă și o s-o transpună într-un alt cod." Trase săculețul lui Jeanne spre ea și îl deschise. Înăuntru era pânza de in și firele cu acele de tricotat atârnând

de ele. Lucrul de mână al unei femei. Ce putea să fie mai expus privirii și mai evident? O urmărise pe Jeanne ore în șir, în trăsură, citind din cartea ei și împungând cu acul la lucrul de mână și nu se gândise la așa ceva.

„Codul e aici. În broderia asta." Fusese implantat acolo, cusătură cu cusătură, chiar sub nasul ei. Existau mici variații în direcția în care era făcută cusătura. În alegerea culorii. Fundalul era o suprafață extinsă realizată dintr-o combinație de alb și crem ce forma un model frumos cu puncte cu un efect puternic. Nimeni nu avea să fie surprins de faptul că broderia părea făcută la întâmplare.

- Chestia asta-i foarte obositoare, spuse Jeanne calm.

Când ridică privirea, Elinor văzu că franțuzoaica avea în mână un mic pistol.

„O, Doamne!" Brusc, simți în stomac un junghi de spaimă, ascuțit și rece ca un țurțure de gheață.

- Acum bănuiești că eu te-am descoperit. S-ar putea să te fi înșelat, îi spuse.

- Nu, nu m-am înșelat. Tu ești singura pe care am urmărit-o cu multă atenție. Cea lângă care eram atât de aproape. Dacă ar fi existat cineva să mă dea în vileag și să mă demaște, tu ai fi fost aceea. Nici măcar extrem de istețul *monsieur* Jack Tyler n-ar fi văzut asta. Numai o femeie ar deține acea combinație de inteligență și înțelegere a unor astfel de chestiuni - și arătă cu arma spre broderia de pe pat - precum lucrul de mână.

- Chiar este o splendoare.

- Mulțumesc. Mama m-a învățat să cos. Și-am tot exersat pentru a folosi lucrul de mână pentru scopurile mele. Asta nu-i prima oară când folosesc acest șiretlic, deși în general nu sunt obligată să-mi produc micile opere de artă sub privirea atentă a șase persoane.

- Dac-o să mă împuști, o să audă toată lumea.

- Asta-i unul dintre multele motive ca să nu te împușc. Sincer vorbind, îmi place de tine, și în plus mai este și Ajunul Crăciunului. Și nici n-am nici un chef să mă confrunt cu un Jack Tyler turbat de furie după ce i-am împușcat aleasa inimii.

- Te-ar urmări până la capătul pământului. „Jack ar face asta", își zise Elinor.

- Da, e adevărat ce spui. Și n-am decât un singur cartuș. Ținând cont de preferințe, o să-l păstrez pentru el.

- Aș prefera să nu ne împuști pe nici unul din noi.

La parter, toată lumea spera că domnii aveau să se odihnească. Ar fi putut și ea să profite ca să iasă din starea aceea.

- Probabil că acum o să-mi dai lucrul de mână și-o să mă lași să te leg, după care o să plec. Asta o să ne asigure că nimeni n-o să fie împușcat. Ochii lui Jeanne erau foarte calmi: Înțelegi? Nu pot să mai rămân, încercând să te conving. Îți jur, și spun asta cu extrem de multă seriozitate, c-aș putea să te înjunghii aproape la fel de repede cum aș putea să te împușc, și asta într-o liniște absolută. Să nu cumva să crezi altceva.

Elinor simți un fior rece care îi cobora pe șira spinării. Se trase înapoi spre șemineu.

- Nu vreau să-mi atrag ostilitatea organizației reprezentate de *monsieur* Tyler. Chiar încerc să mă gândesc la o modalitate de a ieși din acest impas.

Elinor simțea căldura focului din vatră direct în șale. Atinse cu călcâiul piatra de la baza șemineului și, dintr-o singură mișcare, aruncă broderia în spatele său, în foc.

- Nu! exclamă Jeanne avântându-se înainte.

- Las-o să ardă.

Arma stătea între ele, nemișcată, ca o contragreutate. Ochii franțuzoaicei se îngustară:

- Nu m-am așteptat la așa ceva.

La parter, lumea cânta colinde și petrecea. Sus, la etaj, Elinor declară:

- Dacă fugi și lași în urmă chestia aia să ardă, promit să nu spun nimic până când o să ai șansa să dispari cu totul. Aruncă o privire rapidă spre șemineu: Pariez că n-o să mă împuști ca să-ți scoți pânza din foc.

- E un pariu foarte riscant, îi replică Jeanne.

capitolul 7

- Ce-ai făcut?

Jack nu era genul de bărbat care să țipe, așa că își comprimă pornirea violentă într-o tonalitate joasă,

extrem de rezonabilă. Își închidea și deschidea mâinile în mod aproape convulsiv.

– I-am promis un avans de zece minute. Mi-am ținut promisiunea.

– Dar mi-a furat calul.

– Chiar nu m-am gândit la detalii de genul ăsta.

De fapt, se gândise. Oricum, n-ar fi avut nici o importanță.

– Mi-a furat calul și a dispărut călare în ninsoarea de-afară.

– E puternică, îmbrăcată gros și foarte deșteaptă. O să fie în completă siguranță până când o să ajungă undeva unde să se adăpostească.

Jack veni mai aproape de ea, cu tot cu nemulțumirea lui profundă, astfel încât să o poată examina mai cu atenție. Când Elinor își puse mâna pe antebrațul lui, îi descoperi mușchii tari precum lemnul sculptat. El îi spuse:

– Nu pentru siguranța ei îmi fac griji. Este agent francez!

– Și ți-a furat și calul. Da, înțeleg. O să-ți cumpăr alt cal. Ca să fiu mai precisă, nu sunt bogată, dar pot să trăiesc decent.

– Pot să-mi cumpăr și singur niște amărâți de cai. Nu asta-i ideea.

– Dacă ești hotărât s-o urmărești, mai sunt și alți cai în grajd. Fură și tu unul.

– A folosit cele zece minute avans ca să taie toate chingile de la șeile de-acolo. Acum cineva îmi repară una în mare grabă. O să dureze o bucată de timp. Îi cuprinse umerii în mâinile lui mari. Degetele lui se mulară în jurul ei, ferme și puternice, cu acea doză de control bine calculat ce reprezenta esența lui Jack Tyler. Ce ți-a spus? vru el să știe.

Broderia cusută de Jeanne, scoasă din foc, zăcea acum pe șemineu. Fundalul din in era maroniu și pe alocuri ars complet, zone în care rămăseseră niște găuri vizibile. Firele cusute arătau și mai rău. Erau curbate și pline de încrețituri și se retrăseseră în spatele țesăturii. Nu mai rămăsese nimic din modelul inițial. Codul și numele dispăruseră.

„După părerea mea, pagubă-n ciuperci", gândi ea.

– Mi-a spus că-i bucuroasă să aibă de-a face cu mine și nu cu cine știe ce mascul idiot. Își făcea griji că n-am avut niciodată ocazia să jucăm cărți împreună. A mai spus că francezii o să-i găsească din nou pe acei simpatizanți sau pe alții și că asta nu-i decât o mică întârziere. De fapt, am fost amândouă de acord că asemenea liste sunt nefolositoare, întrucât foarte puțini oameni au tăria de caracter de a-și respecta promisiunile făcute. Majoritatea acestor presupuși trădători s-ar fi dovedit a fi doar niște englezi loiali cărora le place să bodogănească. Nu-mi plac listele cu atâția oameni nevinovați.

– Ați stat la taclale.

Mâna lui tremură puțin când urcă pentru a-i atinge părul.

– În timp ce codul ardea pe foc. Oricum n-ar fi plecat până când n-ar fi fost sigură că lista n-avea să cadă în mâinile noastre. A, și a mai spus că scrupulele ei referitoare la suprimarea mea sunt la fel de trecătoare și de fragile ca baloanele de săpun. Mi s-a părut ceva drăguț.

Minut după minut, el găsi locuri noi unde să o atingă. Să rămână lipit de ea.

– Ai fi putut fi omorâtă.

– M-am gândit și la posibilitatea asta.

– Nu era nimic în mesajul ăla pentru care să merite să îți riști viața. Ar fi trebuit să i-o dai pur și simplu, să nu spui nimic și s-o lași să plece. Dacă fata aia este cine cred eu că este... Nu-ți dai... Trase o gură zdravănă de aer în piept. Nu-ți dai seama cât de mare-i pericolul în care te-ai aflat.

– Am știut. M-am gândit că...

– Ești în viață. Te-ai târguit pentru viața ta și ai câștigat. Ai idee cât de minunată și de remarcabilă ești?

O cuprinse în brațe și o trase spre el, strâns, corp lângă corp, ca și cum le-ar fi unit inimile. Ca și cum le-ar fi pus una lângă cealaltă, așa cum trebuie, deoarece asta avea să dureze o bucată lungă de timp. Îi cuprinse gura cu buzele și începu să o sărute lung, fără grabă.

Asta îi provocă ei sute de senzații contradictorii. De-abia aștepta să le exploreze.

Alt sărut. Jack luă iarăși cuvântul:

– În urmă cu doi ani am întors Oxfordul cu fundul în sus, căutându-te, vrând să-ți spun asta. Mărită-te cu mine, Elinor.

– Eu...

– O să-ți arăt toate nebuniile pe care le făceau romanii din Antichitate între cearceafuri. O să-ți scriu poezii de dragoste. În latină. Aproape de obrazul ei, îi șopti: *Amo te,* Elinor Pennington. Te iubesc.

Și ea îl iubea pe el. Afară, Ajunul Crăciunului se instala discret în jurul hanului, învăluindu-l în pace. Venea Anul Nou. Lor li se acordase o a doua șansă. Ce-ar fi putut să spună în afară de „Da"?